

Ovoce Ducha

1/2010
PRŮVODCE STUDIEM BIBLE

Sbírky v 1. čtvrtletí 2010

Dary z misijních sbírek v 1. čtvrtletí 2010 jsou určeny na podporu práce institucí, které používají pro svou činnost prostředky, které jsou v dnešním světě velice populární a rychle se rozvíjejí. Moderní zařízení a média zmenšují vzdálenosti mezi zeměmi a přibližují evangelium do míst, která nejsou snadno dosažitelná. Mohou oslovit obyvatele naší planety přímo v jejich domovech a na pracovištích. Používání rádia, internetu, televize, satelitů a mobilních telefonů je dnes pro církve a její pracovníky samozřejmostí.

V únoru 2010 se uskuteční tradiční sbírka na projekty AWR studia. Na odvozech do celosvětových misijních sbírek se jednotlivá sdružení podílejí v roce 2010 takto:

České a Moravskoslezské sdružení	95 %
Slovenské sdružení	75 %

Malý zůstatek je určen sdružením na finanční podporu jejich misijních projektů. Sběrka 13. soboty zajistí finanční krytí projektů církve v jednotlivých částech světa. V 1. čtvrtletí 2010 jsou finanční dary určeny pro Středovýchodní africkou divizi. Tato oblast zahrnuje země Burundi, Republiku Kongo, Džibuti, Eritreu, Etiopii, Keňu, Rwandu, Somálsko, Ugandu a Tanzanii.

V roce 2010 všechna sdružení odvádějí na tento účel 70 %. Ostatní prostředky jsou určeny na stavební projekty Slovenského sdružení.

Sběrka darů 13. soboty proběhne 27. března 2010.

Edvard Miškej, hospodář Česko-Slovenské unie

Ovoce Ducha
Richard O'Ffill
Průvodce studiem Bible
1. čtvrtletí 2010

Foto: archiv
Grafická úprava a sazba Stanislav Staněk

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
pro Církev adventistů sedmého dne

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.

Vydání první, Praha 2009

ISBN 978-80-7172-211-3

ISSN 0409-3208

Úvod

Ovoce Ducha je...

Auto, které řídila jedna žena, navedla policejní hlídka na okraj vozovky. Policisté vystoupili z auta s pistolemi v rukou. Žena byla šokovaná. Co udělala?

„Přejížděla jste z pruhu do pruhu a tím ohrožovala ostatní účastníky dopravního provozu,“ řekl jeden z policistů. „Dále jste ukazovala na ostatní řidiče neslušná gesta a nadávala jste jim.“

„A kvůli tomu jste na mě vytáhli pistole?“ divila se řidička.

„No,“ odpověděl policista, „všimli jsme si na nárazníku auta nálepky, která říká, že majitel tohoto vozu je křesťan, a tak jsme se domnívali, že auto bylo ukradeno.“

Z tohoto příběhu vyplývá něco důležitého: Od křesťanů se i v naší společnosti očekává, že se budou v životě řídit podle vysokého morálního standardu.

Jak by tedy měli křesťané žít? Jak by se měli chovat na veřejnosti a doma? Klíčový text nacházíme v Ga 5,22,23: „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“

Toto čtvrtletí budeme spolu studovat téma „ovoce Ducha“. Budeme mluvit o tom, co se stane s těmi, kteří svůj život odevzdali Bohu a umožnili tak Duchu svatému v nich působit.

„Co se narodilo z těla, je tělo, co narodilo z Ducha, je duch.“ (J 3,6) Ovoce Ducha je to, co v nás začíná růst při narození z Ducha. Je to proces, který se děje při „znovuzrození“.

Pavel napsal: „ovoce Ducha je...“ Používá jednotné číslo. Nemluví o charakterových vlastnostech, které se projevují nezávisle jedna na druhé, ale o jedné skutečnosti. Ovoce Ducha je to, co v nás vytváří Duch svatý; jeho působením se stáváme takoví, jaké nás Ježíš chce mít.

Ovoce Ducha je jako vzácný drahokam s mnohými zbroušenými ploškami (fasetami). Každá ploška je jeden Ježíšův charakteristický znak a představuje vlastnost, kterou chce, abychom ve svém životě pěstovali. Božím záměrem je, abychom se podobali Ježíši. Poslal svatého Ducha, aby v nás přebýval a uskutečňoval tuto změnu.

Při studiu úkolů zjistíme, že ovoce Ducha není teorie, i když ho budeme studovat. Není to ani životní styl, i když člověk, který pěstuje ovoce Ducha, nebude žít, jako žil předtím. Ovoce Ducha je změna bytosti. „Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové!“ (2 K 5,17) Ovoce Ducha je to „nové“ v životě člověka, co vede ze smrti do života v Kristu. (1 J 3,14)

Cílem těchto úkolů není zaměřit se na to, jak se můžeme stát trpělivějšími, laskavějšími, vlídnějšími nebo věrnějšími, ale jak dovolit Duchu svatému, aby nás měnil, tak abychom se mohli více podobat Ježíši, který je zosobněná trpělivost, láska, mírnost a věrnost.

Budeme vyzváni, abychom pěstovali ovoce Ducha vždy a všude, ale zvláště doma, mezi svými. Naučíme se, že klíčem k tomu je ochota podřídit se, zemřít sobě a žít pro Boha a druhé. Nakonec si uvědomíme, že všechno potřebujeme dělat s vědomím, že jsme hříšníci, kteří potřebují zahalit milostí Ježíše Krista, jenž nás miluje, ať je žeň velká nebo malá. Nikdy nesmíme zapomenout, že ovoce Ducha je jen „ovoce“, tedy výsledek nebo důsledek spasení, ne prostředek k dosažení spasení. Prostředkem ke spasení je vždy Ježíš a to, co pro nás učinil a čeho se vírou dožadujeme.

Kazatel Richard O'Ffill pracoval pro církev na třech světadílech, sedm let působil v sídle Generální konference.

„...PO JEJICH OVOCI“

Texty na tento týden:

J 15,1–10; 2 Tm 3,5; L 13,7–9

Základní verš

„A tak je poznáte po jejich ovoci.“ (Matouš 7,20)

V Bibli nacházíme mnoho Božích zaslíbení. Mezi ta nejúžasnější patří Ježíšova slova o tom, že pokud se přidržíme Ježíše a dovolíme, aby v nás Bůh působil prostřednictvím svého Ducha, nezůstaneme takoví, jací jsme. V našem životě nastane radikální změna.

„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!“ (2 K 5,17)

Toto čtvrtletí se budeme zamýšlet nad tím, jak rozmanité je ovoce Ducha. Úžasný plán spasení nás ujišťuje, že „na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně“ (2 K 3,18).

Ti, co zůstávají v Ježíši, budou přinášet ovoce. Přemýšlíš někdy nad tím, zda toto zaslíbení platí i pro tebe? Ano, můžeme si být jisti, že ten, který v nás začal dobré dílo, jej i dokoná. (Fp 1,6) Připomeňme si jeho slova: „Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu.“ (J 15,16) To nejcennější je však skutečnost, že dobré dílo, které Duch svatý koná v našem životě, přesahuje přítomnost a sahá až do věčnosti.

Každý strom se pozná po ovoci

„Každý strom se pozná po svém ovoci. Vždyť z trní nesklízejí fíky a z hloží hrozny.“ (L 6,44)

Už se vás někdo zeptal, jestli jste dostali Ducha svatého? Tuto otázku mnohdy slycháváme v souvislosti s mluvením jazyků. Mluvení jazyků je totiž pro některé lidi určující znak, podle kterého usuzují, zda v nás přebývá nebo nepřebývá Duch svatý. Ježíš však varuje, abychom vnější znamení a zázraky nepovažovali automaticky za důkaz Božího působení. Přečtěte si jeho varování v Mt 7,21–23 (viz také Zj 16,14). Ježíš jasně říká, že v jeho jménu budou vykonány nepopíratelné zázraky, a přesto to neznamená, že by tito lidé byli jeho věrnými následovníky.

Chtěl nám tím říci, že v posledních dnech se objeví zdánliví Ježíšovi následovníci, kteří „navenek sice budou ztělesněná zbožnost, ale její moc budou popírat“ (2 Tm 3,5 B21).

Setkal ses už ve svém životě s takovými falešnými křesťany? Jak se projevovali?

„Dobrý strom nedává špatné ovoce a špatný strom nedává dobré ovoce. Každý strom se pozná po svém ovoci. Vždyť z trní nesklízejí fíky a z hloží hrozny.“ (L 6,43.44)

Ježíš řekl, že strom poznáme podle ovoce, které přináší. Člověk se představuje ne tím, co o sobě tvrdí, ale jaký je. Dary Ducha dostává církev ke službě. Ovoce Ducha dostává Boží dítě k tomu, aby se mohl změnit jeho život.

Být skutečným křesťanem a přinášet dobré ovoce znamená dávat důraz na život. Dobrý herec může zahrát roli Mahátma Gándhího, ale nikdy se jím nemůže stát. Můžeme dobře vypadat, působit dobrým dojmem, dokonce budít zdání zbožnosti. Jestliže nám však Duch svatý nedá nové srdce, veškeré naše snažení vyjde naprázdno. Sami ve své síle nikdy nemůžeme být dobří.

Premýšlej o rozdílu mezi dobrými skutky a dobrým člověkem. Co máme na mysli, když řekneme, že nějaký člověk je „dobrý“? Může někdo působit dobro, a přitom nebyť dobrý? A může někdo být dobrý, a nejednat dobře?

**Osobní
studium**

Aplikace

Beze mne nemůžete činit nic

**„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.“
(J 15,5)**

Osobní studium

Jedni chlapci se tajně – bez svolení rodičů – chodili koupat do nedalekého jezera. Udělali to vždycky tak, že vylezli oknem z dětského pokoje na strom a po něm sešplhali dolů. Jednoho dne zaslechli, jak otec říká, že ten strom skácí, protože uschl. Ze strachu, že přijdou o svoji „únikovou cestu“, nasbírali v sadu jablka a pověsili je na větve mrtvého stromu. Ráno se otec divil, že přes noc na stromě vyrostla tak pěkná jablka – zvlášť když to byla hrušeň!

Přečti si J 15,1–5. Ježíš zde o sobě prohlásil, že je „pravý vinný kmen“. Proč zdůraznil právě to, že je „pravý“? (Viz Mt 24,24.)

Jak rozumíš Ježíšovým slovům, že my jsme „ratolesti“? Co to v praxi znamená? V čem to ovlivňuje nebo mění náš život?

Ve 4. verši je zdůrazněno, že ratolest, která není spojena s vinným kmenem, nemůže přinášet ovoce. Tato myšlenka má pro nás stěžejní význam.

Představte si větev s několika dozrávajícími jablky, která se odlomila z jabloně. Co se s ní zakrátko stane? Co se stane s jablky? Byl by nějaký rozdíl, kdybychom je nabarvili tmavočervenou barvou? Možná by někoho napadlo dát tuto větev do země, zalít ji a půdu okolo ní pohnojit. Vyrostla by na ní další jablka? Proč je spojení s kmenem pro tuto větev tak důležité?

Aplikace

Jak se dá „zůstat v Ježíši“? Co si pod tím můžeme představit? Jak to děláš ty? Jak se to může stát každodenní zkušeností? Které věci a zvyky ti naopak překážejí v plném napojení na „vinný kmen“?

Tím bude oslaven můj Otec...

„Tím bude oslaven můj Otec, když poneseťe hojně ovoce a budete mými učedníky.“ (J 15,8)

Jistě jste už slyšeli, jak někdo řekl: „Dobrou věc je možné udělat i ze špatných pohnutek.“ Pokud je to pravda, může se člověk snažit zůstat v Ježíši i z nesprávného důvodu? Zůstat v Ježíši není prostředkem k dosažení nějakého cíle; je to cíl sám o sobě. Jestliže člověk zůstane v Ježíši, důsledkem bude to, že začne přinášet ovoce – ne aby oslavil sám sebe, ale aby oslavil Pána Boha. Jinými slovy, ovoce Ducha neslouží k tomu, abychom sami vypadali dobře, ale aby byl vyvýšen náš nebeský Otec.

Kristova služba, která zahrnovala mnoho zázraků a dobrých skutků, měla v sobě jasnou hnací sílu. Co bylo Ježíšovou motivací? (J 11,4; 12,28) Je to i tvoje motivace?

Možná se tvůj sbor snaží dělat něco, čím chce zlepšit obraz církve ve společnosti. A je to tak správně. Musíme však přitom dávat pozor na své pohnutky a cíle. Jaký konečný cíl tím sledujeme? Chceme oslavit sebe, anebo oslavit Boha? Podle čeho to můžeme rozlišit? Velmi snadno se totiž může stát, že tyto dvě motivace splynou, nebo dokonce že sebevyvyšující jednání skryjeme za slova o „oslavě“ Pána Boha.

Přečti si Mt 5,16 a 1 K 10,31. Jak můžeme rozvíjet správné nadšení a současně vzdávat slávu našemu nebeskému Otci? Pamatujme na to, že se dá nadšeně pracovat, a nebeského Otce z toho vynechat – tím, že připíšeme zásluhu sami sobě. Co je tvou osobní motivací ke službě Bohu?

**Osobní
studium**

Aplikace

...aby nesla hojnější ovoce

„Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce.“ (J 15,2)

Osobní studium

Jak rozumíš obrazu prořezávání („čištění“)? Už jsi to v životě zakusil? A když tento proces skončil, jaká změna nastala ve tvém životě?

Na konci každé sezóny přichází vinař na vinici a vinnou révu prořezává. Musí to udělat velmi opatrně, protože příští úroda závisí na tom, která ratolest zůstane. Snahou vinaře při prořezávání je docílit rovnováhy mezi úrodou a růstem vinné révy. Obojí se vzájemně ovlivňuje. Když se réva dostatečně neprořeže, vyčerpá půdu, a úroda v dalších letech bude slabá a ovoce nekvalitní. Citlivě prořezat vinnou révu, tak aby mohla vydat výborné ovoce, je skutečně umění.

„Bůh přivádí lidi do zkoušek, aby zjistil, zda mu budou skutečně důvěřovat. Bůh nehledí na věci tak jako člověk. Často musí přerušit některé kontakty a změnit plány, které si člověk připravil a jež považuje za perfektní. To, o čem si člověk myslí, že slouží jeho duchovním a pozemským zájmům, může být zcela v rozporu se zkušeností, kterou musí mít, chce-li se stát Kristovým následovníkem. Jeho chápání vlastní hodnoty může být chybné.

Na cestě ze země do nebe se setkáváme se zkouškami. To proto, že cesta do nebe je úzkou cestou. Charakter člověka musí být prověřený, jinak by se tam dostalo mnoho falešných křesťanů, kteří si uchovávají vzhled nábožnosti, přestože nejsou ukřižováni jejich sklony, jejich touha kráčet svojí cestou, jejich pýcha a ctizádostivost. Když na ně Pán dopustí zkoušky, nedostatek skutečné zbožnosti, skromnosti a Ježíšovy pokory jim ukáže, že nejsou posvěceni Duchem svatým.“ (Ellen Whiteová, In Heavenly Places, str. 266)

Aplikace

Prožil jsi zkoušku, ve které byla tvá víra natolik zkoušena, že jsi přemýšlel, zda ještě vůbec věříš? Když se díváš zpět, co ses měl v této zkušenosti naučit? Naučil ses to?

Snad příště ponese ovoce; jestliže ne...

„Snad příště ponese ovoce; jestliže ne, dáš jej porazit.“ (L 13,9)

V letech 1730–1745 probíhalo v náboženských koloniích od státu Maine až po Georgii náboženské oživení známé jako velké probuzení. Vůdcem tohoto hnutí duchovní obnovy byl Jonathan Edwards. V červenci 1741 přednesl kázání na téma „Hříšníci v rukou rozhněvaného Boha“. Pro některé se toto kázání stalo symbolem postoje mnohých pochmurných křesťanů, kteří byli tvrdí, nemilosrdní a strašili hrůzami pekla. Toto kázání, jakkoli polemické, vyjadřovalo pravdu o závažnosti hříchu, o postoji Boha vůči hříchu a o jistotě, že jednou přijde den soudu.

**Osobní
studium**

Přečti si znovu J 15,1–10. Jaký význam a důležitost má podle tohoto textu „přinášení ovoce“ v životě křesťana? Je to naše možnost, povinnost nebo přednost?

Ježíš řekl, že jestliže zůstaneme v něm, poneseme hojné ovoce. Je to důsledek toho, že nás spasil. To znamená, že když vírou zůstaneme v něm, jeho spravedlnost, která nám je připočtena, nám zajišťuje spasení. Zároveň nás však upozorňuje, že jestliže nezůstaneme v něm, nebudeme přinášet ovoce – budeme jako usychající ratolesti, které nakonec budou posbírány a vhozeny na oheň, aby byly spáleny (viz 2 Pt 3,9).

Jaké důležité myšlenky můžeš najít v Ježíšově podobenství zaznamenaném v L 13,7–9?

Hlavní myšlenka tohoto podobenství není, že když poneseme ovoce, budeme spaseni. Šlo by jen o další projev snahy o získání spasení skutky. Nejsme spaseni díky tomu, že přinášíme ovoce. Naše ovoce však ukazuje, že už jsme spaseni, a to prostřednictvím víry v Ježíše. Přinášení ovoce je projev toho, že jsme přijali spasení, ne prostředek k dosažení spasení. Je velmi důležité, abychom pochopili tento rozdíl. V opačném případě se dřív nebo později budeme staneme pyšní na to, co považujeme za své úžasné ovoce, anebo se v zoufalství vzdáme, protože naše úroda se nám bude zdát velmi ubohá.

Podněty k zamyšlení

Inspirace

„A tak je poznáte po jejich ovoci,“ (Mt 7,20) prohlásil Spasitel. Všichni skuteční následovníci Ježíše Krista přináší ovoce k jeho slávě. Jejich život svědčí o tom, že Boží Duch v nich koná dobré dílo; jejich ovocem je svatost. Správné jednání je neklamným ovocem pravé zbožnosti. Ti, co nepřináší takovéto ovoce, ukazují, že s Božími věcmi nemají žádnou zkušenost. Nejsou „na kmeni révy“. Ježíš řekl: „Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li při mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.“ (J 15,4.5)“ (Ellen Whiteová, CT, str. 329)

„U všech, co se připojí k církvi, ale ne k Pánu, se po čase projeví jejich pravý charakter. „Po jejich ovoci je poznáte.“ (Mt 7,16) V jejich životě není zřejmé vzácné ovoce zbožnosti, sebeovládání, trpělivosti, dobroty, lásky a štědrosti. Plodí jen trní a bodláčí. Všemi takovými vyznavači je Bůh před světem zneuctěn.“ (Ellen Whiteová, The Faith I Live By, str. 90)

Otázky k rozhovoru

Náměty k diskuzi

- 1. Co znamená v citátu Ellen Whiteové, že „u všech, kdo se připojí k církvi, ale ne k Pánu, se po čase projeví jejich pravý charakter.“? Do které skupiny patřím?*
- 2. Představte si dva lidi: Jeden je adventista sedmého dne, který zná a vyznává všechny věroučné body – stav mrtvých, předadventní soud, druhý příchod atd. Tento člověk je však lakomý, tvrdý, kritický a nelaskavý. Druhý člověk, třebaže vyznává víru v Krista, odmítá všechny tyto pravdy a věří tomu, co považujeme za teologicky nesprávné. Tento člověk je však milý, laskavý, odpouštějící a neodsuzuje. Samozřejmě, nevidíme do srdce. Pokud byste však měli hádat, kdo z nich je bližší Božímu království, koho byste zvolili a proč? Co vaše odpověď naznačuje o tom, co považujete v křesťanství za důležité? Je možné z tohoto příkladu vyvodit, že to, čemu věříme, vlastně není důležité?*

OVOCE DUCHA JE LÁSKA

Texty na tento týden:

Dt 6,5; 1 K 4–7; Mt 5,43–48; L 10,25–37

Základní verš

**„A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.“
(1. Korintským 13,13)**

Ne náhodou začíná Pavlův seznam ovoce Ducha láskou. Láska je nejdůležitější vlastností křesťanů, protože nejvýstižněji charakterizuje Pána Boha. Byla to láska, která ho vedla k tomu, aby nás stvořil, zachoval, dal se nám poznat a dal nám svého Syna, aby nás vykoupil.

Jan to říká jasně a jednoduše – „Bůh je láska“ (1 J 4,16). Jestliže je láska hlavním rysem Božího charakteru, musí být i naší hlavní vlastností. „Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.“ (1 J 4,16)

V dnešní společnosti však ztratila slova svůj pravý význam a hodnotu. Výrazy jako láska a milovat se dnes používají velmi volně a neuváženě. Často říkáme, že milujeme takové nebo jiné počasí, milujeme své oblíbené jídlo, milujeme svého psa. Takováto láska se však ani zdaleka neblíží skutečné Boží lásce. (1 K 13) Boží láska je něco diametrálně odlišného, něco, co ovlivňuje celou naši existenci, náš životní styl, naše vztahy s druhými. Jednotlivé projevy lásky jsou nenahraditelné a tvoří spolu jeden celek. Láska – to není seznam, ze kterého si vybereme to, co je pro nás nejzajímavější, a zbytek ignorujeme. Jak uvidíme v tomto úkolu, opravdová láska spočívá v něčem jiném.

Rozměry lásky

„On (Ježíš) mu řekl: ‚Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.‘ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe.‘“ (Mt 22,37–39; viz také Dt 6,5)

Osobní studium

Překlady Bible, jako všechna psaná díla, se liší ve výběru slov. Větu „ten pták je malý“ můžeme například v jednom překladu číst jako „ten pták je nevelký“ a v dalším „ten pták je drobný“, přičemž každý výklad je správný. Při studiu ovoce Ducha nám pomůže, když se při definování významu slova „láska“ podíváme do původních jazyků. V Dt 6,5 je sloveso „milovat“ překladem hebrejského slova, které se vztahuje hlavně na lásku projevenou spíše vůlí, myslí a jednáním než lásku projevenou city a emocemi. Láska, o které Ježíš mluví v největším přikázání, je nejušlechtlejší, nejčistší a nejvyšší forma sebeobětavé lásky. Boží příkaz zní, aby se touto láskou vyznačoval vztah každého člověka k Pánu Bohu.

Židé věděli, že nejdůležitějším přikázáním je milovat Boha celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a – jak dodává Marek – celou svou silou (Mk 12,30). Poukázáním na všechny čtyři složky lidské bytosti Ježíš apeluje na celého člověka. Říká: Potřebujete milovat Boha celou svou bytostí. Jeho záměrem není vyzdvihnout smysl každého slova, i když studium těchto čtyř aspektů by nás mohlo velmi obohatit.

Přečti si Mt 7,12 a Mt 22,39. Jaká je hlavní myšlenka těchto veršů? Jak ti pomáhají lépe pochopit podstatu lásky?

Milovat svého bližního jako sám sebe znamená milovat lidi celým svým srdcem. Jde o činnou lásku, která zahrnuje naši vůli a rozhodování. Láska, o které se hovoří v tomto „druhém přikázání“, je tatáž jako v „prvním přikázání“. Milovat své bližní jako sebe samé znamená starat se o někoho jiného tak, jako by ses staral o sebe.

Aplikace

Snadno se to řekne, že máme milovat druhé jako sami sebe, ale je daleko těžší to uskutečnit. Jak se ti daří v této oblasti? Kdy je to snadnější a kdy naopak velmi těžké?

Co láska dělá

„Láska je trpělivá, laskavá,.. nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.“ (1 K 13,4–7)

Prvním krokem je definovat lásku a uvědomit si její skutečný rozměr. Pak následuje krok těžší a závažnější – přenést tuto lásku do života. Dávejme si pozor na to, abychom slova „láska“ a „milovat“ nezlehčovali. Každý z nás by se měl důkladně zamyslet nad tím, jak žije a jak aplikuje principy lásky vyjádřené v Bibli do svého života.

Osobní studium

Přečti si 1 K 13,4–8. Všimni si každého jednotlivého projevu lásky. Potom si polož otázku: Jak mohu tyto principy použít ve svém domově?

Chvilí se zamysli nad tím, jak by to vypadalo v našich domovech, kdybychom vlastnosti pravé lásky díky Boží pomoci důsledně uváděli do praktického života. Představ si, jakým požehnáním by bylo žít v prostředí, kde jsou členové rodiny pozitivně naladěni a navzájem se podporují. Nemůžeš přinutit druhé, aby se takto chovali, ale když začneš u sebe a budeš tyto principy uplatňovat ve svém životě, uvidíš, jak silný vliv to bude mít na všechny okolo tebe. Nikdo se nebude stavět proti lásce, protože láska je nejmocnější silou v celém stvoření. Lidé mohou mít výhrady proti tvé teologii, tvému životnímu stylu, tvým názorům nebo tvé víře. Jaký argument však mohou použít proti bezpodmínečné lásce zjevené světu skrze Ježíše Krista, lásce, jakou můžeme prostřednictvím jeho pomoci projevovat druhým?

Které znaky lásky – uvedené v 1 K 13,4-7 – ti dělají největší potíže? Jak se na ně máme soustředit? Můžeme se s pomocí Boží v těchto vlastnostech zdokonalovat? Proč je to tak důležité?

Aplikace

Co láska nedělá

„Láska... nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti...“ (1 K 13,4–6)

Osobní studium

Vraťme se opět k textu 1 K 13,4–8. Tentokrát se na něj podíváme z jiného pohledu. Všimneme si toho, co láska nedělá. I když je to vyjádřeno v negativní formě (zápornými slovesy), v podstatě jde o další pozitivní znaky lásky.

Každý zápor v 1 K 13,4–7 vyjádří pozitivní vlastnosti. Pak si polož otázku, jak se ti daří projevovat tyto znaky lásky a jak bys to mohl dělat lépe.

Nezávidí = _____

Nevychloubá se = _____

Není domýšlivá = _____

Nejedná nečestně = _____

Nehledá svůj prospěch = _____

Nedá se vydráždit = _____

Nepočítá křivdy = _____

Nemá radost ze špatnosti = _____

Když přemýšlíme o významu lásky podrobně popsané v „kapitole lásky“ (1 K 13), dokážeme ocenit charakter našeho nebeského Otce, který tuto lásku zosobňuje. Uvědomujeme si také, že slovo „láska“ – tak jak se u nás běžně používá – má velmi daleko od správného pochopení Boží lásky.

Test lásky

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřítel svého.‘ Já však pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce...“ (Mt 5,43–48)

Přečti si Mt 5,43–48. Vyjádři svými vlastními slovy, co v těchto verších Ježíš říká. Jaká je hlavní myšlenka toho, co nás učí o lásce?

**Osobní
studium**

Jestliže máme milovat své nepřátele, měli bychom nejprve zjistit, kdo to vlastně je. Pokud si myslíš, že nepřítel je někdo, kdo ohrožuje tvůj život, pak se nejspíš budeš domnívat, že se tě tento verš netýká, protože v poslední době pravděpodobně tvůj život nikdo přímo neohrožoval.

Význam tohoto slova je však mnohem širší. Nepřítel můžeme definovat jako soupeře, protivníka, rivala, konkurenta, vyzývatele, uchazeče. Nepřítel je člověk, který tě nenávidí nebo který s tebou špatně zachází. Může to být dokonce manžel nebo manželka. Možná nastane situace, kdy se vůči tobě některý člen rodiny nezachová právě nejlaskavěji. Možná bude hledat způsoby, jak tě vyprovokovat nebo ti uškodit. Když k tomu dojde, nejednou v sobě pocítíme nenávisť, vztek a touhu po pomstě.

Někdy může nastat konflikt v práci. Ti, s kterými jsi celé roky společně pracoval, tě najednou začnou považovat za soupeře. Nepřítelem může být také někdo, o koho se staráš, anebo dokonce někdo z tvého sboru.

Potřebujeme si uvědomit, že nepřítel, o kterém Ježíš hovořil, nemusí být někdo, kdo ohrožuje náš život, ale kdokoli, kdo nás rozzlobí do té míry, že máme pokušení mu to vrátit.

Jak nám texty Př 15,1; 25,21 a 1 Pt 3,9 pomáhají pochopit tento důležitý princip týkající se lásky?

Milovat své nepřátele? Mnohým bylo zatěžko prokázat lásku přátelům, natož nepřítelům. Jak se můžeme naučit následovat Ježíšův příklad? Jak je možné změnit své srdce, abychom dokázali milovat své nepřátele? Jak nám může modlitba za nepřátele ve velké míře pomoci dosáhnout tohoto křesťanského ideálu?

Aplikace

Činy lásky

„Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého... Ale když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl hnut soucitem; přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem, obvázal mu je, posadil jej na svého mezka, zavezl do hostince a tam se o něj staral.“ (L 10,30–34)

Osobní studium

Jistý profesor na teologickém semináři se rozhodl, že poučí své studenty o Boží lásce. Každému z nich dal za úkol, aby si připravil kázání na příběh o milosrdném Samařanovi. Pak sestavil rozpis, podle kterého měli studenti jeden po druhém chodit do třídy a kázat o lásce a soucitu k druhým. Mezi hodinami měli kratičkou přestávku, která nutila budoucí kazatele pospíchat, aby všechno mohlo jít podle připraveného rozpisu. Každý student-kazatel musel projít na chodbě kolem žebračka, kterého tam profesor záměrně postavil.

To, co se odehrálo, bylo později pro mnoho z nich poučením na celý život. Studenti pospíchali přednést své kázání o milosrdném Samařanovi – a téměř všichni obešli žebračka, o kterém toto podobenství hovořilo!

Včera jsme se zamýšleli nad tím, kdo je náš nepřítel. Dnes se budeme ptát: Kdo je můj bližní? Jak na tuto otázku odpovídá Ježíš v L 10,25–37? Jak toto podobenství souvisí s naším tématem o pravé lásce? Při čtení tohoto podobenství si polož otázku: Proč Ježíš použil v tomto podobenství náboženské představitele jako záporné postavy? Co to může říci nám dnes?

Zamysli se nad těmito slovy: Byl jsem hladový, a vy jste založili humanitární klub, abyste o tomto problému diskutovali. Byl jsem ve vězení, ale vy jste si stěžovali na rostoucí kriminalitu. Byl jsem nahý, a vy jste debatovali o morálce v souvislosti s mým vzhledem. Byl jsem nemocný, a vy jste děkovali Bohu za své zdraví. Byl jsem bezdomovec, a vy jste mi kázali o přístřeší Boží lásky. Vypadáte tak svatí, tak blízko Bohu – ale já jsem ještě stále hladový a sám, stále je mi zima a trpím bolestí.

Aplikace

Jaké změny ve svém životním stylu bys měl udělat, aby ses stal pro druhé milosrdným Samařanem? Víš o někom, kdo právě teď „leží na druhé straně cesty“ v bolesti? Čeho všeho je třeba se někdy v životě vzdát, aby ses k druhému mohl zachovat jako ke svému „bližnímu“?

Podněty k zamyšlení

Vědec a profesor fyziky Arthur Zajonc za pomoci výkonného projektoru naplnil krabici světlem. Avšak udělal to tak, že světlo se od vnitřního povrchu vůbec neodráželo. Uvnitř v krabici bylo světlo, nic jiného než světlo. Kdybyste se podívali dovnitř na světlo, co byste viděli? Jak vypadá světlo samo o sobě?

Viděli byste čistou tmou, tmou prázdného prostoru. Pokud se světlo od něčeho neodráží nebo pokud nehledíte přímo na jeho zdroj, světlo je neviditelné.

Zajonc pak vzal dřevěnou tyč a pohyboval s ní ve tmě krabice. Na té straně, odkud přicházelo světlo, byla tyč osvětlená. Vypadalo to, jakoby malý paprsek světla osvětloval právě tyč, ale nic jiného, přestože světlo bylo všude v krabici (tak jako by byla voda všude v nádobě plné vody). Světlo bylo viditelné jen tehdy, když se od něčeho odráželo. Jinak bylo světlo tmou.

Při pohledu ze Země mění přicházející sluneční světlo oblohu na modrou, šedivou nebo červenou, v závislosti na počasí a části dne. Když se však podíváte na Měsíc, bez ohledu na to, kolik slunečního světla na něj dopadá, uvidíte to, co byste viděli v Zajoncově krabici – čistou tmou, tmou prázdného prostoru. To proto, že měsíc nemá žádnou atmosféru, žádný vzduch, žádnou vlhkost a žádné plyny a výpary, které by sluneční světlo odrazily a změnily by ho v paletu barev, jaké můžeme vidět na nebi nad námi.

O co přitom jde? Když se světlo od něčeho neodráží, jeví se jako čistá tma.

Inspirace

Otázky k rozhovoru

1. *Jaké duchovní naučení o lásce si můžeme vzít z toho, co jsme se dozvěděli o povaze světla? Viz 1 J 1,5; 2,9–11; 4,8; L 11,35.*

2. *Přemýšlejte o tom, jak je pro nás obtížné milovat své nepřátele. V L 23,34 je napsáno: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Modlíte se za své nepřátele? Je těžké mít správný postoj vůči těm, kteří nás nenávidí, špatně se k nám chovají nebo nás pronásledují. Avšak modlit se za své nepřátele je způsob, jak změnit své srdce a postoj k nim. Když se modlíme za ty, co nás pronásledují a nenávidí, začneme se na ně dívat jako na lidi, kteří potřebují Boží milost právě tak jako my. To nám dodá sílu a touhu žehnat jim, když nás proklínají, a jednat s nimi hezky, i když nás nenávidí. Jak je možné se modlit za ty, kterým bychom ve skutečnosti nejraději vynadali?*

Náměty k diskuzi

OVOCE DUCHA JE RADOST

Texty na tento týden:

Fp 4,4; L 15,4–24; J 15,10.11; J 16,33; Žd 11,16

Základní verš

„To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.“ (Jan 15,11)

Radost a štěstí nemusí být nutně totéž. Štěstí je výslednicí příznivých okolností, kdežto radost je důsledkem stálého spojení s Ježíšem jako pravým vinným kmenem.

V Žalmu 4,8 autor porovnává radost a štěstí: „Mému srdci dáváš větší radost, než mívají oni z hojných žní a vinobraní.“ Štěstí je důsledkem příznivých okolností, jako například bohaté úrody obilí; „větší radost“ však přichází, když člověk pozná Pána Boha a důvěřuje mu. Jestliže důvěřujeme Bohu, vnitřní radost zůstává pevná a stálá; naopak štěstí je tak nepředvídatelné jako úroda. Vnitřní radost překonává strach a překážky; štěstí je přikrývá. Vnitřní radost je trvalá; štěstí je dočasné.

Radost je optimizmus, který proniká hlouběji než bolest nebo požitek. Takováto radost pramení z vědomí Boží přítomnosti v životě, umožňuje nám povznést se nad okolnosti a zaměřit se na Boží dobrotu a lásku. Jádrem křesťanské radosti je to, co Bůh vykonal a koná pro záchranu těch, kdo mu důvěřují.

Příkaz radovat se

„Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!“ (Fp 4,4)

Mnozí věřící dovolí, aby se stali obětí okolností. Důsledkem pak je, že se jejich život podobá jízdě na horské dráze a oni kolísají mezi duchovními výškami a pády. Radovat se jim připadá nerozumné, dokonce nemožné. Apoštol Pavel dobře znal nesnáze tohoto světa, a přesto (či možná proto) nás opakovaně vyzývá, abychom se radovali „v Pánu“ (Fp 4,4).

Všimněte si, že se nemáme radovat z okolností nebo lidí, které potkáme, protože obojí na nás může zapůsobit negativně. Vždycky se však můžeme radovat v Pánu, který je laskavý a dobrý a který se nikdy nemění.

Naše duchovní stabilita je přímo závislá na našem poznání Boha a odevzdání se mu. Toto poznání nám pomáhá povznést se nad okolnosti a poskytuje nám jistotu. Důvod, proč byly žalmy napsány ve formě poezie – tedy měly rytmické uspořádání veršů a byly zhudebněny – byl ten, aby se Izraelci mohli učit Písmo nazpaměť a zpívat chvalozpěvy. Tím se prohlubovalo jejich poznání Boha. Když se člověk seznamuje s Pánem Bohem, všechno ostatní se mu zdá méně důležité.

Přečti si Ž 139; Ř 8,28 a 1 Pt 1,8.9. Jaké důvody k radosti můžeš najít v těchto verších? Jak se můžeme naučit těšit se z těchto Božích zaslíbení?

Potřebuješ další důvody k radosti? Například že nás Bůh spasil, přijal nás za své syny a dcery a zaslíbil nám dědictví v Ježíši Kristu (Ef 1,1–11)? Až se Kristus vrátí, budeme se těšit z jeho přítomnosti a z nebeských příbytků, které pro nás připravil. (J 14,2.3) Dokud jsme však na této zemi, jsme rádi, že známe Boží zaslíbení o tom, že Bůh naplní všechny naše potřeby. (Fp 4,19) Navíc, máme přednost sloužit tomu, koho nade všechno milujeme. Chceme zvěstovat dobrou zprávu ztraceným a povzbuzovat ostatní křesťany k tomu, aby ho více milovali a více mu sloužili. Radost je i to, že se můžeme kdykoli modlit k Bohu. (Žd 4,15.16) Velkou radostí a nadějí je pro nás také to, že smrt nemá v našem životě poslední slovo. (1 K 15,54)

I přes tato zaslíbení, i přes všechny důvody, které k radosti máme, všichni zápasíme se smutkem, skleslostí a bolestí. Tyto pocity zkrátka patří k realitě našeho života. Jak můžeme nalézat radost, která je nám nabízena v Kristu, bez ohledu na okolnosti? Jaká rozhodnutí nám mohou pomoci k tomu, abychom mohli ve větší míře prožívat radost, kterou nám Pán nabízí?

Osobní studium

Aplikace

Kristova radost

„Pravím vám, právě tak je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.“ (L 15,10)

Osobní studium

Abychom skutečně pochopili křesťanskou radost, musíme se podívat na Ježíšův radostí naplněný život. Z čeho pramenila jeho radost? Podle kterých principů se v životě řídil?

Jakou roli sehrála radost ve třech nejoblíbenějších Ježíšových podoběnstvích? Jaký je společný prvek všech tří příběhů?

Ztracená ovečka (L 15,4–7)

Ztracená mince (L 15,8–10)

Marnotratný syn (L 15,11–24)

Tato tři podoběnství nám umožňují nahlédnout do „Božího srdce“. Vidíme v nich obraz Boží upřímné radosti z toho, že se našlo, co se ztratilo. Není proto divu, že i přes zkoušky a utrpení byl Ježíš naplněný radostí, protože věděl, že díky jeho oběti budou mnozí zachráněni.

Přemýšlej o významu slov zaznamenaných v Žd 12,2.3. Na modlitbě se soustřed' na tato slova: „Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nebdaje na potupu...“ Napiš myšlenky, které ti přijdou na mysl, když se zamýšlíš nad významem těchto slov. Jaká to byla radost, která se mu nabízela? Proč je spasení ztracených lidí pro Boha tak důležité?

Aplikace

Jak se smíříš s myšlenkou, že Ježíš byl „muž utrpení a znalý bolesti“ (Iz 53,3 – B21) a současně muž radosti? Vzpomeň si na konkrétní problémy v životě, které ti přinesly bolest a trápení. Jak můžeš i přes všechny problémy zakusit radost, jakou prožíval Ježíš?

Radost z poslušnosti

*„Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná.“
(J 15,10,11)*

Proč ve verších J 15,10,11 spojuje Ježíš radost právě s poslušností? Jak to prakticky funguje? Proč poslušnost může přinášet radost?

**Osobní
studium**

„Zákon Hospodinův je jeho radostí – o tomto Zákoně dnem i nocí přemýšlí.“ (Ž 1,2 – B21)

*„Mou radostí je konat vůli tvou, tvůj Zákon, Bože můj, v nitru nosím si.“
(Ž 40,9 – B21)*

Bible nám překvapivě ukazuje, že poslušnost Boží vůle nám může přinést velkou radost do života. Někomu se možná zdá, že důraz na poslušnost Božího zákona jen prohlubuje vědomí viny. Skutečnost je však taková, že poslušnost Boží vůle člověka osvobozuje. Je dobré si uvědomit, že právě neposlušnost vyvolala v nebi boj a přinesla na tuto planetu hřích a smrt. Každá lidská bolest a trápení jsou důsledkem přestoupení Boží vůle. Z toho tedy vyplývá, že poslušnost Boží vůle ve víře pomáhá obnovit radost.

Přečti si Ž 19,8; Jr 15,16 a Mt 7,21–27. Jak tyto verše spojují poslušnost s radostí?

Bible jasně říká, že nejsme spaseni na základě svých skutků. Jednoznačně však učí i to, že naše činy jsou neoddělitelnou součástí toho, co znamená mít spasení. Skutky zjevují celému vesmíru opravdovost našeho spasení, opravdovost našeho odevzdání Bohu. Nazvat někoho zákoníkem jen proto, že neochvějně poslouchá Boží vůli, znamená podlehnout tomu, před čím nás varoval prorok Izajáš: „Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké!“ (Iz 5,20)

Okusil jsi už ve svém životě radost, která pramení z poslušnosti?

Aplikace

Radost v těžkostech

„To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ (J 16,33)

Osobní studium

Po dlouhou dobu lidé v dějinách věřili (a někteří jsou o tom přesvědčeni i dnes), že když člověk prožívá těžkosti, je to buď proto, že udělal něco zlého, anebo proto, že neměl dostatečnou víru. Jak krutý a chladný pohled na Boha! Ježíš jasně řekl, že v tomto životě máme všichni problémy, ať jsme věřící, nebo nevěřící. Jakkoli milujeme příběh Daniela v jámě lvové, skutečnost je taková, že většinu křesťanů vhozených ke lvům šelmy roztrhaly. Totéž platí o Hebrejcích, kteří přežili rozpálenou pec; většina křesťanů, které přivázali k hranici, shořela!

Přečti si Ga 6,9; Jk 1,2–4 a 1 Pt 1,6. Jakou naději a zaslíbení nacházíme v těchto verších? Jak nám mohou pomoci v těžkých chvílích?

Mnozí věřící nemají žádnou radost jednoduše proto, že jsou zaměřeni na sebe. I když naše problémy mohou být velké, pokud se budeme soustředit jen na sebe, stanou se tyto problémy v našich představách mnohem vážnější a horší, než ve skutečnosti jsou. Navíc pod tíhou starostí zapomeneme na to, že máme také důvod k radosti – ne v sobě, ale v Bohu.

Neříká snad Bůh, že jsou nám „spočteny i všechny vlasy na hlavě“ (Mt 10,30)? Přemýšlej o zaslíbení ukrytém v těchto slovech. Když v době těžkostí a zkoušek – s vědomím, že naše útočiště je v Ježíši – vyjdeme a posloužíme někomu druhému, zjistíme, že sebelítost se může změnit v radost jednoduchým činem vůle. „Hospodin také změnil Jóbův úděl, poté co se modlil za své přátele, a dal mu všeho dvojnásob, než míval.“ (Jb 42,10)

Aplikace

Bez ohledu na to, s čím nyní možná zápasíš, běž za někým, kdo prožívá těžkosti. Určitě znáš někoho, kdo potřebuje pomoc, povzbuzení, podporu. Jak může nesení břemene druhého člověka ulehčit tvé vlastní?

Trvalá radost

„Mojžíš věřil, a proto, když dospěl, odepřel nazývat se synem faraónovy dcery. Raději chtěl snášet příkoří s Božím lidem, než na čas žít příjemně v hříchu.“ (Žd 11,24,25)

Co tě může Mojžíšův příběh naučit o rozdílu mezi dočasnou a trvalou životní radostí? Jaké další myšlenky o trvalé radosti můžeš najít v Bibli? Pro inspiraci si přečti např. L 9,23; Sk 14,22, Fp 1,29, Žd 11,16 nebo 1 Pt 1,6–8.

**Osobní
studium**

Mojžíšovo rozhodnutí vzdát se egyptského trůnu bylo v konečném důsledku politicky nesprávné. Mojžíš mohl zůstat v Egyptě a stát se dalším faraonem. Mohl si zdůvodnit, že takovýto krok je Boží vůlí pro jeho život. Mohl se pro tuto možnost snadno rozhodnout, protože často existuje mnoho „dobrých“ důvodů k tomu, abychom udělali nesprávné rozhodnutí.

Zamysli se nad tím, kdy naposledy jsi udělal nesprávné rozhodnutí založené na „dobrých“ důvodech. Co ses z toho naučil?

I když radost pramení z vědomí, že jednáme podle Boží vůle, bezprostřední následky jsou nejednou těžké a bolestivé. Mylné přesvědčení, že když přijmeme Ježíše a budeme poslouchat jeho slovo, zmizí všechny naše problémy, nás může vést k rozčarování. To, že se stanu oddaným křesťanem, není zárukou blahobytu, slávy a dobrého vlivu. Každý rok jsou pro víru pronásledovány, dokonce umučeny tisíce lidí.

Naše naděje, naše spasení, náš budoucí život – to všechno přesahuje to, co nabízí svět. Proto je nesmírně důležité, abychom se bez ohledu na naše problémy soustředili na to, co pro nás Kristus vykonal a co nám den co den dává. Žádná sebelepší filozofická či politická myšlenka nedokáže vyřešit problém zla, utrpení a smrti. Bez Boha a jeho zaslíbení nám nezůstává nic jiného, než to, co nabízí tento svět – a to, jak všichni víme, může být někdy velmi trpké.

Podněty k zamyšlení

Inspirace

„Povinností křesťanů je přesvědčit svět, že víra v Ježíše Krista zbavuje člověka smutku a tísně a naplňuje ho radostí a potěšením. Ti, co přijali Krista za Spasitele, který jim odpouští hříchy, jsou oděni jeho rouchem světla. Snímá z nich hřích a uděluje jim svoji spravedlnost. Jejich radost je úplná.

Kdo má lepší důvod zpívat radostné písně než křesťané? Copak nemají naději, že se stanou členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále? Není snad evangelium dobrá zvěst o velké radosti? Když člověk upřímně a naplno přijímá Boží zaslíbení, jeho život naplní nebeský jas.“ (Ellen Whiteová, A Call to Medical Evangelism and Health Education, str. 26)

Otázky k rozhovoru

Náměty k diskuzi

- 1. Přemýšlejte chvíli o životě některých známých biblických postav. Co myslíte, kolik radosti v životě prožili například Noe, Abraham nebo Josef? A co Daniel, David nebo Jeremjáš? Nebo Pavel či Jan Křtitel? Co se můžeme naučit z jejich zkušeností, ať už dobrých, nebo zlých, o křesťanově radosti?*
- 2. Jakými způsoby chtějí lidé ve světě dosáhnout štěstí? Jak spolehlivě tyto věci fungují? Jaké jsou vaše dosavadní zkušenosti s prožíváním radosti a štěstí, které nám nabízí svět? Jsou všechny tyto možnosti špatné? Anebo mohou a měly by mít své místo v našem životě?*
- 3. Kolik štěstí nebo radosti bychom mohli nebo měli čekat v tomto životě jako křesťané – kteří znají Boží nekonečnou lásku? Můžeme být šťastní, když všude kolem vidíme nemoci, utrpení a smrt a když víme, že mnohé čeká věčná záhuba? Není to určitý druh sobectví, těšit se ze svého dobrého údělu, když víme, že jiní zahynou?*
- 4. Povšimli jste si někdy, že čím víc se soustředíme na sebe, tím máme sklon být nešťastnější? Proč to tak je?*
- 5. Proč jsou naděje a zaslíbení věčného života na nové zemi pro naši křesťanskou zkušenost tak důležité? Jaký smysl života bychom měli bez této naděje?*

OVOCE DUCHA JE POKOJ

Texty na tento týden:

Ř 5,1–11; Mt 11,28.29; Mt 8,23–28; Žd 12,14; Mt 5,23.24

Základní verš

„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!“ (Jan 14,27)

Apoštol Pavel napsal: „Usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.“ (Ef 4,3) Řecké slovo přeložené jako „usilovně hleďte“ („usilujte“ – B21) je imperativ (rozkazovací způsob), což vylučuje jakoukoli pasivitu, jakýkoli postoj typu „počkáme a uvidíme“. Musíme být v tomto směru aktivní. Jestliže se hádáme v našich rodinách, jestliže se dělíme na strany ve sboru, jestliže odmítáme milovat a ctít druhé, potom popíráme Boží pokoj v Ježíši Kristu, který pro nás vydobyl na kříži.

Pro někoho je možná překvapivé, že o pokoj musíme bojovat. Eleanor Rooseveltová, manželka bývalého amerického prezidenta, jednou ve vysílání rádia Hlas Ameriky řekla: „Nestačí mluvit o pokoji, člověk v něj musí věřit. A nestačí v pokoj věřit, člověk na něm musí pracovat.“ Pokoj, který pro nás Kristus vydobyl, vyžaduje úsilí, těžkou námahu, ustavičné zkoumání sebe samého.

Při studiu tohoto úkolu bychom si měli položit otázku: Využívám pokoj, který pro mě Ježíš vydobyl na kříži? Duch svatý vnáší do mého každodenního života pokoj. Jak s ním mohu spolupracovat?

Pokoj s Bohem

„Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ (Ř 5,1)

Osobní studium

Mít pokoj s Bohem je něco víc než se dobře cítit v jeho přítomnosti. Tento pokoj je důsledkem toho, že my, kteří jsme „dříve byli odcizeni a nepřátelští Bohu svým smýšlením i zlými skutky“ (Ko 1,21), jsme s ním smířeni. Náš vztah k Bohu je napravený. Kdysi jsme bojovali proti Bohu, ale svojí smrtí na kříži Ježíš nepřátelství ukončil a my jsme se stali Božími přáteli.

V jistém smyslu tento pokoj není něco, k čemu dorosteme, když začneme s malou trochou pokoje. Jde spíše o to, že prostřednictvím Ježíšova kříže jsme jednou a navždy s Bohem smířeni. Řečeno jinými slovy, rosteme v pokoji s Bohem. Čím jasněji vidíme Boží cesty a kráčíme po nich, tím víc si přisvojujeme jeho moc žít jako jeho synové a dcery. V tomto smyslu je pokoj s Bohem ovocem Ducha.

Když jako Boží děti dospíváme, prožíváme stále víc požehnání a užitku ze života podle principů jeho království, až dospějeme k tomu, že řekneme: „Hojný pokoj mají ti, kdo milují tvůj Zákon, o nic neklopýtanou.“ (Ž 119,165)

Ko 1,20–22 říká, že hřích nemá zásluhu na tom, že Bůh je milosrdný a odpouští nám. Ukazuje nám, že Bůh byl takový od věčnosti. Plán spasení vyjadřuje, že Bůh nás miloval a hned od počátku byl ochoten nám odpustit.

Přečti si Ř 5,1–11 a shrň všechny hlavní myšlenky v těchto verších.

Aplikace

Zamysli se nad tím, že jen díky tomu, co Ježíš udělal, díky jeho oběti, která ti je vírou připočtena, můžeš přijít k Bohu, mohou ti být odpuštěny hříchy a Bůh tě může přijmout bez ohledu na tvoji minulost. Co s tebou dělá toto vědomí? Jak může ovlivnit tvůj každodenní život?

Já vám dám odpočinout...

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočínutí svým duším.“ (Mt 11,28,29)

Jak bys na stupnici od 1 do 10 (1 je velmi spokojený, 10 velmi nespokojený) zhodnotil svůj život? Žijeme v složité době, v níž se projevuje tlak na výkon a ekonomické napětí. Lidé pociťují stres a o to více touží najít svůj osobní pokoj. U Mt 11,28,29 nám Ježíš adresuje pozvání. Třebaže nemluví přímo o „pokoji“, použil slovo, které znamená dát odpočinek, občerstvit, dopřát si oddechu, odpočinout si.

**Osobní
studium**

Jak můžeme ve svých životech prožívat toto zaslíbení, které nám Ježíš dal?

K čemu nás vlastně Ježíš v těchto dvou verších vybízí? Říká, že nám dá pokoj jako dar, anebo nám ukazuje, jak ho můžeme získat? Ježíš nás zde učí, že osobní pokoj přichází jako důsledek něčeho, a vyzývá nás, abychom tento zdroj hledali v něm.

„Láska k vlastní osobě je zdrojem vnitřního neklidu... Lidé, kteří se spoléhají na Kristova slova, podřizují se jeho vedení a žijí podle jeho přikázání, nalézají pokoj a klid. Když je Ježíš s nimi, jsou šťastní a nic na světě je nemůže zarmoutit. Pán říká: ‚Stvoření opírající se o tebe chráníš pokojem, pokojem, neboť v tebe doufá.‘ (Iz 26,3)“ (TV 210; DA 330.331)

Jak vede láska k sobě samému k osobnímu neklidu a neštěstí?

Jak se můžeme naučit „zemřít sobě“ a spočinout v Ježíši? Jaké rozhodnutí musíme každý den udělat, abychom mohli plně prožívat zaslíbení o pokoji v Kristu? Co z toho, co děláme nebo neděláme, nám brání mít pokoj, který nám Ježíš nabízí?

Aplikace

Svůj pokoj vám dávám...

„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!“ (J 14,2)

Osobní studium

Četl jsem příběh o dvou malířích. Každý z nich namaloval obraz, kterým ilustroval své chápání toho, co je pokoj. První si vybral klidné, nehybné jezero v odlehlých horách. Druhý namaloval burácející vodopád, nad jehož zpěněnými vodami se skláněla křehká bříza. V její koruně bylo hnízdo a v něm seděl drozd téměř promočený jemnou sprchou šířící se z vodopádu.

Který z nich lépe vystihl podstatu pokoje? V tomto světě plném zmatku a nepokoje se nestává často, že najdeme odpočinek u opuštěného horského jezera. Mnohem častěji musíme vyhledat odpočinek uprostřed ruchu a zmatku reálného života.

Přečti si příběh zaznamenaný v Mt 8,23–27 o Ježíši a jeho učednících na Galilejském jezeře (viz také Mk 4,35–41 a L 8,22–25). I když jde o jedinečnou situaci, co si můžeme vzít z tohoto příběhu pro sebe? Jaké je v něm poselství pro nás dnes?

Proč Ježíši záleželo na tom, aby se jeho učedníci přestali bát? Ježíš nám nechal nádherné zaslíbení o pokoji: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám.“ (J 14,27) Čím se liší pokoj světa od pokoje, který nabízí Ježíš?

Jedné věci se musíme vyvarovat – ztotožňovat pokoj se životem bez problémů. Zřídka se stává, že člověk – a může to být i nejméně křesťan – jde životem bez zkoušek, bolestí, problémů. Zdá se, že někteří nesli víc než jen svůj díl utrpení. Pokoj nezávisí na samotných situacích, ale na tom, jak se s takovými situacemi vyrovnáme. Pokoj souvisí s nejhlubší důvěrou v milujícího a starostlivého Boha, který ví, co prožíváš, a který slíbil, že tě nikdy neopustí, ať už tě v životě potká cokoli.

Aplikace

Které věci tě dokážou vyvést z rovnováhy? Pověz Bohu o svých nejhlubších obavách. Pojmenuj je. Popros Pána, aby ti pomohl postavit se strachu čelem a identifikovat jej. Potom si najdi čas a dovol mu, aby k tobě mohl jemně promlouvat, utišit tvé obavy a naplnit tě svým pokojem.

Pokoj v rodině

„Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána.“ (Žd 12,14) „Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji.“ (Ř 12,18)

Můžeme se z Ježíšova příkladu a života naučit něco, co nám pomůže zrealizovat tato napomenutí v našem životě? Co děláme špatně, pokud se nedokážeme těmito radami řídit?

**Osobní
studium**

Možná se to zdá divné, ale místo, kde se nejméně projevuje naše křesťanství, je náš domov, naše rodina. Je to tragické, protože domov by měl být místem, ve kterém se všichni cítí v bezpečí a kde by měli prožívat pokoj.

Dva mladí muži byli ve válce ve Vietnamu. Kulky létaly vzduchem a kolem explodovaly bomby. Kupodivu to vypadalo, jako by to jednoho z nich nijak nevyvádělo z míry. Když se ho kamarád zeptal, jak může být tak klidný, odpověděl, že mu to připomíná situaci doma!

Prostuduj si Ř 12,9–21. Co z tohoto textu by mohlo přinést více pokoje do tvého domova? Navrhni, jak bys to mohl konkrétně provést.

Jako křesťané jsme povoláni žít podle neuvěřitelně vysokého standardu, který nám představil sám Ježíš. Každý z nás selhal ve snaze dosáhnout tohoto cíle. To však neznamená, že se už nemáme snažit odrážet principy zjevené v životě Ježíše Krista – principy lásky, sebeobětování a nekompromisního postoje vůči zlu a hříchu.

Představ si, jak by asi vypadaly naše domovy, kdybychom se řídili podle Ježíšových principů. Jaké by to bylo, kdybychom se naučili upřednostňovat ostatní; kdybychom druhým prokazovali bezpodmínečnou lásku, a to i lidem, kteří si to nezaslouží? Jaké by to bylo, kdybychom odpustili těm, kdo nám ublížili? Jaké by to bylo, kdybychom se zajímali o pohodu druhých tak, jako se zajímáme o tu svoji? I když uplatnění těchto principů by nevyřešilo všechny naše rodinné problémy, bezpochyby by k tomu ve značné míře přispělo!

Aplikace

Pokoj v církvi

**„Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeněš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar.“
(Mt 5,23,24)**

Osobní studium

Jaký základní princip nás chce Ježíš v těchto verších naučit? Proč je pro nás tak těžké uplatnit jej v životě?

Je zřejmé, že Ježíš bere naše vzájemné vztahy mnohem vážněji než my. Nebývá výjimkou, že mezi členy církve narazíte na dlouholetou zatrpklou a hněv. Představ si, jaké by to bylo, kdybychom se všichni řídili těmito radami.

Mt 5,9 představuje Boží děti jako „tvůrce pokoje“. Co to znamená? Jak tato slova blíže vysvětluje apoštol Pavel v Ko 3,13–15? Jaké konkrétní příklady zde nacházíme?

V Jk 3,17 je napsáno: „Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná („pokojná“ B21), ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky.“ Jak by vypadaly naše sbory, kdybychom dovolili Duchu svatému vnášet tyto vlastnosti do našeho společenství? Které věci by zjevně chyběly?

Aplikace

Kdy naposledy jsi měl nějaký problém s jiným členem sboru? Řídil ses podle Ježíšových slov v Mt 5? Pokud jsi zvolil jiné řešení, přemýšlej nad důvody, proč ses rozhodl pro „snadnější – světskou cestu“ jako protiklad k cestě, která by vyžadovala pokoru a sebezapření. Jak se můžeme naučit dělat to, k čemu nás v takovýchto případech Ježíš vyzývá?

Podněty k zamyšlení

Přečti si texty: Ž 4,9; 119,165; Iz 26,3; Ř 8,6 a Fp 4,7.

„Krátce před svým ukřižováním předal Kristus svým učedníkům poselství o pokoji: ‚Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!‘ (J 14,27) Takového pokoje nedosáhne člověk přizpůsobováním se světu. Kristus nikdy nezískal pokoj za cenu kompromisů se zlem. Pokoj, který zanechal Kristus svým učeníkům, je spíše vnitřní než vnější a má navždy provázet jeho svědky v bojích a zápasech.“ (PNL, str. 48; AA, str. 84)

„V boji o moc se projevuje duch, který – když ho člověk v sobě pěstuje – mu nakonec zabrání vstoupit do Božího království. Kristův pokoj nemůže přebývat v mysli a srdci pracovníka, který kritizuje a hledá chyby u druhých jednoduše proto, že se neřídí podle metod, které on považuje za nejlepší, anebo proto, že se cítí nedocenený. Pán nikdy nepožehná toho, kdo kritizuje, obviňuje své bratry, protože to je satanova práce.“ (EV, str. 102)

Inspirace

Otázky k rozhovoru

- 1. Jakým způsobem se můžeme přičinit o zachování pokoje mezi členy vašeho sboru, když vznikají běžné neshody a napětí?*
- 2. S jakými běžnými situacemi, které ohrožují náš pokoj, se každodenně v životě setkáváme? Jakých biblických zaslíbení se v té chvíli můžeme dožadovat?*
- 3. Co konkrétního můžeme udělat pro to, abychom pomohli také druhým v okolnostech, kdy je těžké zachovat si pokoj?*
- 4. Kolik pokoje je realistické očekávat ve světě naplněném zápasy, chaosem, utrpením a nepokojem?*

**Náměty
k diskuzi**

 16.40

OVOCE DUCHA JE TRPĚLIVOST

Texty na tento týden:

Ex 34,6; Ef 4,1,2; 2 Tm 4,2; Gn 6,3; Jk 1,2–4

Základní verš

„Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno.“ (Židům 10,36)

Dalším ovocem Ducha je trpělivost. Bible v původním jazyce tuto vlastnost označuje slovem, které znamená velké anebo dlouhotrvající sebeovládání. Je to protiklad k tomu, když se člověk nedokáže ovládat, je netrpělivý a snadno se nechá rozladit. Význam tohoto slova se dá obecně vyjádřit jako být schopen něco vydržet nebo nenechat se vyvést z míry nepřízní osudu.

Trpělivý člověk je mírný, vlídný a věrný za každých okolností. Všichni jsme se už mnohokrát dostali do situace, která vyžadovala značnou dávku trpělivosti a ochoty čekat. Představte si sami sebe v dopravní zácpě. Co asi vidí řidič stojící před vámi ve zpětném zrcátku? Opravdovou zkouškou trpělivosti není samotné čekání, ale to, jak se člověk během čekání chová. „A vytrvalost ať je dovršena skutkem, abyste byli dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků.“ (Jk 1,4)

Dosáhnout trpělivosti v životě vyžaduje cvik, Boží milost, ochotu dát stranou své já a podřídit se působení Božího Ducha. Pokud se naučíme být trpěliví, můžeme přijmout od Boha i mnohá další požehnání.

Trpělivost je Boží vlastnost

„Když Hospodin kolem něho přecházel, zavolal; Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný.“ (Ex 34,6)

Jedním z mnoha obrazů ilustrujících Boží trpělivost je příběh o tom, jak se Bůh zachoval k městu Ninive. Proroku Jonáši, hlavnímu aktérovi celého příběhu, se shovívavosti evidentně nedostávalo. Když pochopil Boží trpělivost, „roz-zlobilo ho to tak, že se k Hospodinu modlil: „No prosím, Hospodine, neříkal jsem to ještě doma? Právě proto jsem předtím utíkal za moře: Věděl jsem, že jsi Bůh milostivý a soucitný, shovívavý, nesmírně trpělivý, velmi laskavý a který od zla upouští.“ (Jon 4,2 – B21)

Všimni si některých dalších vlastností, mezi kterými je v Ex 34,6 vyjmenována i trpělivost (shovívavost). Boží milost, shovívavost, milosrdenství, dobrota a věrnost chrání a drží dokonce nejtvrďší hříšníky, aby dostali maximum času a příležitostí změnit svůj život. Kdyby Bůh zasáhl tak rychle, jak to často dělají lidé, už by nikdo z nás nežil.

Proč je Bůh vůči hříšníkům tak trpělivý? (2 Pt 3,8,9) Jak se tato pravda projevila ve tvém případě anebo v případě druhých lidí?

Kdyby se tě někdo zeptal, jaký je podle tebe Pán Bůh, jak bys mu ho popsal? To, jak si křesťan představuje Pána Boha, ve značné míře souvisí s jeho pohledem na svět a s tím, jak se chová k druhým. Jestliže Boha představujeme jako nahněvaného soudce, který lidi trestá za jejich selhání, jak se asi budeme chovat k ostatním lidem ve sboru nebo doma?

Apoštol Pavel představoval našeho nebeského Otce jako „Boha trpělivosti“ (Ř 15,5). Vystihuje tato vlastnost také tebe jakožto jeho dítě? Jak se mu můžeš i v této oblasti začít podobat? Jak docílit svornosti, ke které nás apoštol vyzývá v Ř 15,5,6?

**Osobní
studium**

Aplikace

Trpělivost vůči druhým

„Proto vás já, vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce...“ (Ef 4,1,2)

Osobní studium

Mezi vlastnosti, které se mají podle Pavla projevit u těch, kteří „dělají čest svým životem“, patří také trpělivost. Jak souvisí s ostatními vyjmenovanými vlastnostmi? Jak se tyto vlastnosti navzájem podporují?

Církev je společenství lidí různého původu a kultury, kteří se nacházejí na různém stupni duchovní zralosti. Pokud chtějí lidé s tolika odlišnostmi spolu vycházet, nevyhnutelně potřebují trpělivost. Ti, co ušli s Pánem větší kus cesty, jsou mnohdy v pokušení být netrpěliví vůči těm, kdo jsou v poznávání Pána Boha teprve na začátku. Přestože jim to trvalo celé roky, než dosáhli současného stavu poznání, jsou ti duchovně vyzrálejší často neochotní dát druhým stejné množství času a možnost studia, aby mohli svým tempem vnitřně růst.

Jak se máme chovat k těm, kteří jsou ještě „slabí ve víře“? Ř 14,1 a 15,1

Možná pro tebe není až tak těžké projevit trpělivost v církvi. Ale jak se ti daří být trpělivý doma? Co nás dokáže vyvést z rovnováhy u ostatních členů rodiny? Jak dlouho bychom se měli modlit za své nejbližší, kteří nejsou věřící? Znáš někoho, kdo se musel za svého blízkého modlit dlouhá léta, než tento člověk odevzdal své srdce Bohu? Jakými praktickými způsoby se můžeme naučit být trpěliví vůči členům vlastní rodiny? Proč v tom sehrává důležitou roli také potlačení vlastního já?

Jestliže dokážeme být trpěliví doma, vůči těm, se kterými jsme v neustálém kontaktu, potom budeme pravděpodobně trpěliví i vůči druhým.

Aplikace

Přemýšlej o tom, jak trpělivý byl k tobě Pán Bůh. Jak ti to pomáhá být trpělivý vůči druhým? Kdyby se Bůh k tobě choval tak, jako se ty chováš k druhým, jak bys asi dopadl?

Trpělivost při zvěstování evangelia

„Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování.“ (2 Tm 4,2)

Velký prostor pro cvičení v trpělivosti se nabízí při kázání a zvěstování evangelia. Většina z nás je příliš netrpělivá vůči lidem, kteří neznají pravdu nebo o ni nejeví zájem. Ale ve světě plném falešných a nesprávných nauk a předpoklů vůči pravdě bychom měli být shovívaví a chápaví, pokud chceme vést lidi ke Kristu. Je příliš jednoduché zavrtět hlavou a říct: Proč to nechápu? Vždyť pravda je tak jasná.

Pravda je vždy jasná člověku, který se na ni dokáže podívat nezkresleným pohledem. Většina lidí je však ovlivněna nesprávnými předpoklady či učením, tradicí nebo výchovou... Potřebujeme být trpěliví, pokud chceme otevřít mysli lidí a uvolnit je ze zajetí předpoklů a falešného učení, které je vězní v omylech a tradicích.

Jaké praktické rady týkající se trpělivosti při získávání lidí nacházíme v podobenství u Mk 4,26–29?

Máme sklon se domnívat, že když někdo studuje biblické učení a hned ho nepřijme, nevyhnutelně to znamená, že odmítl pravdu. V tom se však můžeme velice mýlit. Obrácení je složitý proces, který může v některých případech trvat celé roky. I když mnozí z nás chtějí hned vidět ovoce své práce, ne vždy se to podaří. Důležité je, abychom se ve své horlivosti nestali někomu překážkou. Je velkou chybou tlačit na kohokoliv a čekat, že hned změní své přesvědčení. Nikdy neodsuzujeme ani nekritizujeme někoho, kdo se právě tehdy, kdy si myslíme, že by měl, nerozhodne žít podle pravd, které my milujeme a o které se hluboce zajímáme. Tvoje práce pro druhé může být důležitým krokem v procesu, který možná celá léta nepřinese ovoce. Ale ty nevíš, jak cesta těchto lidí k pravdě nakonec dopadne. Proto je důležité nestavět se proti práci Ducha svatého tím, že začneš druhé kritizovat a odsuzovat.

Známý text v 1 S 16,7 nám připomíná, že Boží pohled na člověka se liší od toho našeho. Zažil jsi už někdy to, že jsi někoho považoval za velmi „neduchovního“, ale nakonec se tento člověk ukázal jako hluboce a upřímně toužící po Bohu?

**Osobní
studium**

Aplikace

I trpělivost má své hranice

**„Hospodin však řekl: ‚Můj duch se nebude člověkem věčně zaprazdňovat. Vždyť je jen tělo. Ať je jeho dnů sto dvacet let.‘“
(Gn 6,3)**

Osobní studium

Nenajdeme větší trpělivost, než jakou projevuje Bůh vůči lidem. Musíme si však uvědomit, že i Boží shovívavost má své hranice.

Za dnů Noeho byl Bůh shovívavý mnoho let, dokud Noe nepostavil koráb. (1 Pt 3,20) Ale přišel čas, kdy lidská tvrdohlavost a vzdorovitost vyčerpala Boží trpělivost a Bůh zničil zemi potopou.

Jaký postoj ze strany lidí v případě Sodomy a Gomory, izraelského národa na poušti a babylonského zajetí měl za důsledek to, že lid trpěl? Dt 31,27; Ž 95,8 a Jr 17,23

Mohli bychom namítat, že když Bohu došla trpělivost, je to dovoleno i nám. Při studiu Boží shovívavosti zachycené v lidských dějinách však zjistíme, že jeho trpělivost netrvala den, týden, ba dokonce ani rok. Často se vystříдалo několik generací, než skončila jeho shovívavost, což nemůžeme vztahovat na sebe.

Přesto je třeba položit si otázku: Existuje bod, kdy nám může v určité situaci právem dojít trpělivost? Abychom správně odpověděli, musíme nejprve porozumět tomu, co tato otázka znamená. Jistěže se může stát, že se v některou chvíli rozhodneme, že jednání druhé osoby dále nebudeme snášet. Když nastane čas, kdy se proti něčemu postavíme, nikdy toto jednání nesmí být v rozporu s principy vlídnosti, lásky a starostlivosti.

Aplikace

Zamysli se nad situacemi, kdy ti právem nebo neprávem došla trpělivost. Jaký byl mezi nimi rozdíl? Co ses z těchto zkušeností naučil? Kdyby ses v nich opět ocitl, zachoval by ses jinak?

Jak se zdokonalovat v trpělivosti

„Mějte z toho jen radost, moji bratři, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vždyť víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti. A vytrvalost ať je dovršena skutkem, abyste byli dokonalí a neporušení, prosti všech nedostatků.“ (Jk 1,2–4)

Jakou zkušenost máš s těmito verši? Co ses naučil v různých zkouškách, kterými jsi procházel a díky kterým ses stal lepším člověkem – člověkem, který lépe odráží charakter Ježíše Krista?

Osobní studium

Řecké slovo pro „zkoušky“, které se někdy překládá jako „pokušení“, znamená také „ověřit nebo dokázat“. Satan nás pokouší a snaží se o to, abychom jednali špatně. Záměrem zkoušek a problémů, které Bůh v našem životě dovolí, je budování našeho charakteru.

„Životní zkoušky jsou Božími nástroji, které zbavují naši povahu nečistot a nerovností. Působí bolest, když otesávají, hoblují, brousí a leští. Není to lehké, nechat se přitisknout k brusnému kotouči. Avšak opracovaný kámen je připraven zaujmout své místo v nebeském chrámě. Neužitečnému materiálu Mistr nevěnuje tak pečlivou a důkladnou práci. Jen vzácné a drahé kameny brousí ‚podle chrámového vzoru‘ (Ž 144,12b).“ (MN 14; MB 10)

To však neznamená, že každá zkouška pochází od Boha. Mnohdy si těžkosti přivodíme sami svojí neposlušností; mnohdy jsou zkoušky a problémy jen důsledkem toho, že žijeme v padlém, hříšném světě, kde máme nepřítel, který nás nenávidí. (1 Pt 5,8) Jestliže se však plně odevzdáme Bohu a budeme se ho ve víře a poslušnosti pevně držet bez ohledu na to, co prožíváme, jestliže mu dovolíme, aby v nás působil, můžeme z této zkoušky vyjít lepší a pročištěnější. Nikdo neříká, že to bude zábava. Život na této zemi není procházkou po růžové zahradě, ale dostali jsme nádherné zaslíbení: „A jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.“ (Fp 1,6)

Podněty k zamyšlení

Inspirace

„Ve svém zacházení s lidmi Bůh velmi dlouho snáší nekající. Posílá své posly, aby volali lidi k věrnosti; nabízí jim úplné odpuštění, jestliže budou vyznávat své hříchy. Ale protože Bůh je dlouho shovívavý, lidé zneužívají jeho milosrdenství. Zlé činy nejsou trestány rychle, proto má lidské srdce chuť páchat zlo.“ (Kaz 8,11 – B21) Boží trpělivost a shovívavost, která by měla člověka obměkčit a přemoci, má na hříšné a lehkomyšlné zcela opačný vliv. Vede je k tomu, že se přestanou ovládat a jsou ještě vzdorovitější. Myslí si, že Bůh, který je tak dlouho snášel, nebude věnovat pozornost jejich zvrácenosti. Kdyby přišel trest okamžitě, přestupky proti Bohu by nebyly tak časté. To, že trest nepřichází hned, však neznamená, že nepřijde. Dokonce i Boží trpělivost má své hranice. Poté co lidé překročí meze jeho dlouhé shovívavosti, dostanou náležitou odplatu. A až se Bůh začne zabývat případem troufalého hříšníka, nepřestane, dokud věc nedovede do konce.“ (Ellen Whiteová v BC, str. 1166)

Otázky k rozhovoru

Náměty k diskuzi

- Říct, že Bůh je trpělivý, není totéž jako říct, že je tolerantní. Jaký je rozdíl mezi trpělivostí a tolerancí? Proč tato dvě slova tak lehce zaměňujeme?*
- Jak nám Ježíšův život ukazuje, co znamená být trpělivý? Jaké příklady trpělivosti nám Ježíš dal? Znáte i příklady situací, kdy být trpělivý už nebylo na místě?*
- Přemýšlejte o problému zkoušek a charakteru. Jistě, v mnohých případech se ve zkouškách náš charakter zušlechťuje. Co se však stane, když ve zkouškách lidé zatrpknou, odvrátí se od Boha a stanou se cyničti a pochybovační? Setkal ses už někdy s takovým případem? Pokud ano, co se můžeme z této zkušenosti naučit?*
- Jakým jiným způsobem – kromě zkoušek – nás Bůh učí trpělivosti? Jak se vy učíte být trpěliví? Je někdo, komu se potřebuješ omluvit, protože jsi nebyl dostatečně trpělivý? Proč se nepokořit, nepoprosit o odpuštění a neudělat všechno, co je potřebné, aby se vztah mezi vámi dal do pořádku? Neznamená snad právě to být křesťanem?*

OVOCE DUCHA JE LASKAVOST

Texty na tento týden:

Mt 5,43–48; 2 S 9,1–13; Ef 4,32; L 6,35.38; Ko 3,12–14

Základní verš

„Proto se jako Boží vyvolení, svatí a milovaní oblečte niterným soucitem, laskavostí, pokorou, mírností a trpělivostí.“ (Koloským 3,12; B21)

Když se Pavel pokouší charakterizovat lásku, to první, co mu přijde na mysl, je, že „láska je trpělivá“ (1 K 13,4). Hned po trpělivosti napsal, že láska je „laskavá“, aby ukázal, že láska a laskavost patří k sobě. Bez laskavosti by v podstatě žádný čin nebyl vykonán v lásce.

Laskavost naznačuje aktivnější vyjádření lásky. Trpělivost můžeme nejednou prokázat nečinností; naopak laskavost se projevívá tím, CO řekneme a uděláme, JAK to povíme a uděláme – a hlavně PROČ to řekneme a uděláme.

Laskavost (nebo také dobrotivost – viz ČEP) není něco nedosažitelného, i když vyžaduje čas a určité úsilí. Je to vlastnost, která se projevuje různými způsoby. Podobně jako láska, i laskavost má v sobě neuvěřitelnou sílu, což samo o sobě svědčí o tom, jaký je náš Bůh.

Vzor laskavosti

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřítele svého.‘ Já však pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce, protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé... Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,43–48)

Osobní studium

Pozorně si přečti Mt 5,43–48. Jaký požadavek Ježíš v těchto verších pronáší? Proč máme usilovat o to, abychom podle těchto slov žili? Jaký důvod zde Ježíš uvádí?

Všimni si, jak Ježíš používá slovo dokonalý ve verši 48. Jaký význam má toto slovo? Jak nám jeho použití v tomto případě pomáhá pochopit, co znamená být dokonalý, „jako je dokonalý váš nebeský Otec“?

Všechny Boží dary dostáváme pouze z milosti. Nikdo z lidí si je nemůže zasloužit ani mít na ně právo, protože všichni zhřešili. V tomto smyslu je na tom největší hříšník stejně jako nejsvatější svatý – ani jeden z nich si nezaslouží dobrotu a laskavost, kterou nám všem Bůh prokazuje.

V těchto verších nás Ježíš vyzývá, abychom byli „dokonalí“, jako je dokonalý Bůh. Jak toho dosáhnout? Tak, že budeme milovat své nepřátele, modlit se za ty, kteří se k nám špatně chovali, a budeme laskaví k těm, kdo nebyli laskaví k nám. Tak Ježíš definuje „dokonalost“. Co nám v tom brání, abychom žili takovým způsobem? Nic jiného než naše hříšné a pomstychtivé srdce, které často způsobuje, že se chováme jako farizeové.

Aplikace

Zkus si představit, jak by vypadal tvůj sbor a tvůj domov, kdybys žil podle Ježíšových rad. Jaké změny, možná i těžké a bolestivé, potřebuješ udělat, když se chceš řídit podle těchto Kristových slov?

Laskavost vůči „mrtvému psu“

„David se zeptal: ‚Zdalipak zůstal ještě někdo ze Saulova domu? Rád bych mu kvůli Jónatanovi prokázal milosrdenství.‘ (...) Když Mefibóšet... přišel k Davidovi, padl tváří k zemi a klaněl se. (...) David mu řekl: ‚Neboj se. Rád bych ti prokázal milosrdenství kvůli Jónatanovi, tvému otci. Vrátím ti všechna pole tvého děda Saula a budeš každodenně jít u mého stolu.‘ On se poklonil a řekl: ‚Co je tvůj služebník, že se obracíš k mrtvému psu, jako jsem já?‘ (...) A tak sídlil Mefibóšet v Jeruzalémě, neboť každodenně jídal u králova stolu...“ (2 S 9,1–13)

Přečti si celý příběh zaznamenaný v 2 S 9,1–13. Jak v tomto případě projevil David laskavost? Jak tímto činem zjevil Boží charakter?

**Osobní
studium**

„Davidovi nepřátelé sváděli Mefibóšeta k tomu, aby v Davidovi viděl uchvatitele trůnu, avšak laskavé a zdvořilé přijetí, jehož se mladíkovi dostalo u dvora, a stálá vlídnost Davidova uchvátily srdce mladíkovo. Přilnul silně k Davidovi a cítil, stejně jako jeho otec Jónatan, že jeho zájmy jsou totožné se zájmy krále, jehož si vyvolil Bůh.“ (PP 535.536; PP 713)

Přečti si L 7,47. Jaký důležitý princip, uvedený v tomto verši, nám může ve značné míře pomoci pochopit celý problém laskavosti vůči druhým?

Přemýšlej chvíli o dobrotě a laskavosti, jakou ti Bůh projevil. Zasloužil sis to? To je velmi důležitá otázka. Teprve když si uvědomíme, co všechno nám Bůh odpustil a že nás miluje i navzdory tomu, jací jsme a co děláme, potom skutečně pochopíme, co znamená být vlídný a laskavý vůči těm, kteří si nezaslouží naši dobrotivost ani naši lásku. Každý den si proto udělejme chvilku na to, abychom přemýšleli nad Kristovou obětí a nad tím, co pro nás každého jednotlivě kříž znamená.

Zamysli se nad tím, co tobě osobně Bůh celé roky odpouští. Jak by ti mělo vědomí Božího odpuštění pomoci zachovat se správně vůči těm, kdo dělají něco, čím tě zraňují?

Aplikace

Vlídna slova

„Bud'te k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Ef 4,32)

Všimněte si, jak se tento verš dokonale hodí k tomu, o čem jsme hovořili včera – že se máme k druhým chovat tak, jako se Bůh chová k nám.

Vlídnost a laskavost byla vždy charakteristickým znakem křesťana. Existují však přinejmenším tři skupiny lidí, ke kterým bychom měli přistupovat se zvláštní péčí:

1. Máme prokazovat laskavost duchovním dětem. „A tak dokud je čas, činně dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry.“ (Ga 6,10)
2. Máme prokazovat laskavost slabým a povzbuzovat je. „My silní jsme povinni snášet slabosti slabých a nemít zalíbení sami v sobě.“ (Ř 15,1)
3. Máme sloužit a starat se o duchovně nemocné. „Služebníci Kristův se nemá hádat, nýbrž má být laskavý ke všem, schopný učit a být trpělivý. Má vlídně poučovat odpůrce...“ (2 Tm 2,24.25)

Jistý podnikatel jednou řekl: „Nemohu se dočkat chvíle, kdy se večer vrátím domů. Tolik mě unavuje, že musím být celý den laskavý!“ Jak často se setkáváme s přístupem, který odráží jen naučené společenské konvence, a nikoli opravdový vztah člověka k člověku!

Zcela zásadní místo v našem životě pak má vlídnost a laskavost v našich domovech. Jeden z nejdůležitějších způsobů, jak můžeme projevit laskavost – a zvláště doma – je způsob, jakým si navzájem povídáme. Atmosféra v našem domově ve velké míře závisí na našich slovech. Kolika problémům, zraněním, napětím a otevřeným hádkám by se dalo vyhnout, kdybychom si dávali pozor nejen na to, co řekneme, ale i jak to řekneme. Často člověk může něco poznamenat a nikoho tím neranit ani se nikoho nedotknout – a může vyřknout tatáž slova té stejné osobě a velmi ji ranit a ublížit jí. Lidská řeč je něco víc než jen smysl samotných slov. Tón hlasu, výraz tváře, řeč těla, důraz – to všechno je neoddelitelnou součástí vyjádření našich myšlenek, emocí a úmyslů.

Aplikace

Přečti si Př 15,1–5 a 25,11–15. Jaké důležité principy o tom, co vyslovit a jak to vyslovit, jsou uvedeny v těchto verších? Při jejich čtení přemýšlej o tom, jaká slova používáš v rozhovoru s druhými. Jak být laskavější ve své verbální komunikaci?

Opětovaná laskavost

„Ale milujte své nepřátele; číňte dobře, půjčujte a nic nečekejte zpět. A vaše odměna bude hojná: budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným i zlým... Dávejte a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“ (L 6,35,38)

Často se stává, že se nám vrátí to, jak se chováme k druhým. Jestliže jsme laskaví, je větší pravděpodobnost, že i druzí budou laskaví k nám. Ale funguje to i naopak – když budeme na ostatní zlí nebo nepříjemní, nemůžeme čekat, že se k nám budou hezky chovat.

Někdo by možná mohl namítnut, že toto pravidlo mnohdy neplatí. (Vždyť Ježíšův život byl vzorem obětavosti a bezpodmínečné lásky, a přesto se k němu lidé nezachovali dobře.) V jistém smyslu však na tom vůbec nezáleží. Jako křesťané máme být vlídní a laskaví ke každému, i když nám tato laskavost není opětována. Četli jsme, že být laskaví k těm, kteří jsou nelaskaví vůči nám, je charakteristickým znakem pravého Ježíšova následovníka. Všeobecně však platí, že svým chováním ovlivňujeme to, jak se druzí zachovají k nám. „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy jednejte s nimi; v tom je celý Zákon, i Proroci.“ (Mt 7,12)

Je snadné být laskavý k někomu, kdo ti může být v budoucnu nějakým způsobem užitečný. V takovém případě by byl laskavý každý. Těžší však je být laskavý vůči těm, kteří ti tvoji laskavost nikdy nemohou opětovat – zvláště když tě to něco stojí. Na těchto případech se projeví tvůj pravý charakter.

**Osobní
studium**

Zamysli se sám nad sebou. Je tvoje laskavost motivována nezištnou a sebeobětavou láskou, anebo je v ní skryta i touha získat si obdiv ostatních? Pokud platí druhá možnost, jak je to možné změnit?

Aplikace

Obléci si laskavost

„Proto se jako Boží vyvolení, svatí a milovaní oblečte niterným soucitem, laskavostí, pokorou, mírností a trpělivostí. Buďte mezi sebou snášeliví, a má-li někdo k někomu výhrady, odpouštějte si navzájem. Tak jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Nadto vždy buďte oblečení láskou, která je poutem dokonalosti.“ (Ko 3,12–14; B21)

Osobní studium

Co podle těchto veršů znamená být Kristovým následovníkem? Všimni si slova „dokonalost“. Přemýšlej o tom, jak mocné by bylo naše svědectví tomuto světu, kdybychom tato slova uvedli do praxe.

Alexander MacLaren, význačný londýnský duchovní, který žil v 19. století, napsal: „Laskavost je nejmocnější silou v tomto světě. K tomu, abyste odstranili ledovec, můžete použít silná kladiva poháněná parním strojem. Přesto vám stále zůstane led, i když roztržštěný. Jen nepatrné množství ledu se rozpustí teplem, které vzniká při úderech kladiva. Když však necháte ledovec pomalu sestupovat směrem na jih, teplé sluneční paprsky se dotknou smrtelného chladu a led se rozpustí v teplých vodách oceánu. Laskavost zvítězila.“

Je důležité, že jako adventisté máme svá stanoviska a názory biblicky podložené. Potřebujeme však něco víc než jen správné učení.

„Kdybychom se před Bohem pokořili a byli laskaví, zdvořilí, soucitní a milosrdní, sto lidí by se obrátilo k pravdě tam, kde je nyní jeden.“ (9T, str. 189)

Při biblických hodinách mluvíme o sobotě, stavu mrtvých, původu hříchu a dalších věroučných bodech. Dbáme však na to, abychom zdůraznili význam laskavosti a dalšího ovoce Ducha, o kterém hovořil Ježíš v Kázání na Hoře? Dokážeme předat zásady zaznamenané v 1 K 13? Je samozřejmě důležité vědět, že sobota je sedmý den, že mrtví spí až do vzkříšení anebo že Kristova spravedlnost je nám připočtena už nyní, a proto se nemusíme bát posledního soudu. Ale mít jen poznání není totéž jako poznat pravdu v Ježíši (J 14,6), protože pravda nás osvobozuje (J 8,32) – mění naše povahy, takže se stále více podobáme Ježíši Kristu. S plnou vážností si proto položíme otázku: Máme skutečně pravdu, jestliže Pravda – Ježíš – nemá nás?

Podněty k zamyšlení

„Každý křesťanský domov má šířit svaté světlo. Láska se má projevovat chováním... ohleduplnou laskavostí, něžnou nesobeckou zdvořilostí. Jsou domovy, kde to tak skutečně je; domovy, kde celá rodina uctívá Pána Boha a kde vládne pravá láska. Z těchto domovů stoupá ráno i večer k Bohu modlitba jako kadidlo nejpříjemnější vůně – a jeho milosrdenství a požehnání sestupuje na prosebníky jako ranní rosa.“ (AH, str. 37)

„Jsou mnozí, kteří považují projevy lásky za slabost. Jejich postup a zdrženlivost druhé odrazuje. Takový duch brání projevům náklonnosti a účasti. Když člověk potlačí projevy přátelství a velkorysosti, chřadne a jeho srdce se stává skleslé a studené. Měli byste se vyvarovat tohoto omylu. Láska nedokáže dlouho existovat bez vyjádření. Nedovolte, aby srdce vám blízkého člověka hladovělo pro nedostatek soucitu a laskavosti.“ (AH, str. 107)

Inspirace

Otázky k rozhovoru

1. *Přemýšlejte ve třídě o poslední otázce v části na čtvrtek: „Máme skutečně pravdu, jestliže Pravda – Ježíš – nemá nás?“ Jaké důsledky vyplývají z tvé odpovědi?*
2. *„Láska nedokáže dlouho existovat bez vyjádření.“ Co to znamená? Proč je tento princip důležitý pro nás jako církevní rodinu?*
3. *Připomeňte si verše, které vybízejí k tomu, abychom byli „dokonalí“. Jak tomu máme rozumět? S jakým nesprávným chápáním významu tohoto pojmu jako církve zápasíme?*
4. *Zamyslete se nad tím, jak vás a vaši víru ovlivnily postoje jiných adventistů. Byli vůči vám laskaví? Pokud ano, jak vás to ovlivnilo? Byli vůči vám nelaskaví? Pokud ano, jak vás to ovlivnilo? Mluvte ve třídě o svých zkušenostech. Co se můžete z vašich zkušeností naučit o tom, jak důležitá je ve svědecké službě laskavost?*

Náměty k diskuzi

OVOCE DUCHA JE DOBROTA

Texty na tento týden:

Ex 33,19; Na 1,7; Ř 3,12–18; 7,7–12; Jr 13,23; Ef 2,8–10; Tt 2,14

Základní verš

„Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (Efezským 2,10)

„Dobrota v Písmu zahrnuje nejen dobré jednání, ale také vyhýbání se opaku – zlu. Dobrota je svatost v praxi. Slovo přeložené v Ga 5,22 jako „dobrota“ označuje aktivní a horlivé konání dobrých skutků.

Dobrota se tedy projevuje dobrým jednáním, dobrými činy. Jde o praktické skutky dobra, které prokazujeme lidem kolem nás. Dobré úmysly, dobré myšlenky a dobré pohnutky jsou správné a mají své místo, ale v konečném důsledku je jediným znakem dobrého člověka to, že koná dobro.

Bůh je dobrý

„Hospodin odpověděl: ‚Všechna má dobrota přejde před tebou a vyslovím před tebou jméno Hospodin. Smiluji se však, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.‘“ (Ex 33,19)
„Hospodin je dobrý, je záštitou v den soužení, zná se k těm, kteří se k němu utíkají.“ (Na 1,7)

Bible říká, že dobrý v tom nejhlubším a nejabsolutnějším významu je jedině Bůh. I když slovo „dobrý“ používáme volně v různých situacích, i když existují dobří a zlí lidé (Mt 5,45), i když křesťané dělají dobré skutky (Ef 2,10), i když o všem, co stvořil, Bůh prohlásil, že je to „dobré“ (Gn 1,31), Ježíš jasně poukázal na to, že „dobrý“ je jedině Bůh (Mk 10,18). Jen Boží dobrota je absolutní.

Bůh nám nejen říká, že je dobrý, on nám svoji dobrotu nespočetněkrát prokázal.

Velikost Boží dobroty a lásky můžeme zahlédnout ve stvoření. I když žijeme v padlém světě a setkáváme se s různými nemocemi, epidemiemi, přírodními katastrofami, příroda ještě stále svědčí o Boží dobrotě.

Boží dobrotu však především dokazují láskyplné vztahy mezi lidmi. Zájem a starostlivost o druhé, stejně jako bezpodmínečnou lásku můžeme projevat jen díky tomu, že nám k tomu dal Bůh předpoklady. A udělal to proto, že je dobrý.

Přečti si ještě texty J 14,9; Žd 1,2.3 a přemýšlej nad největším zjevením Boží dobroty vůči lidem.

Zkus si sepsat, jakými různými způsoby ti Bůh prokázal svoji dobrotu. I přes zkoušky, kterými jsi prošel, jak jsi dospěl k poznání, že je Bůh skutečně dobrý? Jak se může Boží dobrota odrážet ve tvém životě?

**Osobní
studium**

Aplikace

Všichni zhřešili

„Všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden. Hrob otevřený je jejich hrdlo, svým jazykem mluví jen lest, hadí jed skrývají ve rtech, jejich ústa jsou samá kletba a hořkost, jejich nohy spěchají prolévat krev, zhouba a bída je na jejich cestách; nepoznali cestu pokoje a úctu před Bohem nemají.“ (Ř 3,12–18)

Osobní studium

Jak se realita těchto veršů projevuje všude okolo nás? Jak se projevila ve tvém životě?

Pro naši společnost je příznačné, že dochází k devalvaci slov – některá slova ztrácejí postupně svůj význam nebo získávají smysl nový. O talentovaných, šarmantních či zručných lidech nejednou řekneme, že jsou „dobří“. Nemáme tím ale na mysli jejich „dobrotu“, ale míru schopností či dovedností. Slovo „dobro“, podobně jako slovo „láska“, vyslovujeme tak lehce a bezmyšlenkovitě, až došlo k jejich znehodnocení. Když však máme před očima Boží dobrotu, mnohem lépe pochopíme, jaká je ve skutečnosti lidská dobrota.

Často slyšíme, jak se lidé kolem nás staví proti názoru, že lidé jsou přirozeně hříšní a tíhnou ke zlu. Copak neexistují i lidé, kteří nejsou křesťany, a přesto dělají dobré věci, jsou laskaví, nesobečtí a prokazují bezpodminečnou lásku? Nepotkali jsme snad všichni takovéto lidi? Jak bys reagoval na tento argument?

Ruský spisovatel Fjodor Dostojevskij napsal knihu, v níž vzpomíná na období, které strávil v zajateckém táboře na Sibiři, kde byli vězňeni nejhorší ruští kriminálníci. Mezi vězňi byli takoví, co se dopustili nejhorších zločinů, jaké si jen umíme představit. A přece se Dostojevskij zmiňuje o tom, že tito muži dokázali čas od času udělat milý a laskavý čin. I nejhorší lidé dokážou vykonat skutky lásky. Současně, kdo se nesetkal s tím, že skutečně dobří lidé vykonali pod tlakem okolností velmi špatnou věc?

Aplikace

Jak jsi na tom ty? Vidíš v sobě přirozené sklony k projevování dobra? Nebo naopak k ubližování? Co ti tvá odpověď prozrazuje o tobě a o tom, jak potřebuješ Krista?

Dobrý Bůh a dobrý zákon

„Co tedy máme říci? Že zákon je hříšný? Naprosto ne! Ale hřích bych byl nepoznal, kdyby nebylo zákona... Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré.“ (Ř 7,7–12)

Co říká Pavel v Ř 7,7–12 o zákoně? Proč zdůrazňuje, že zákon je dobrý? Jak podle tebe souvisí dobrý zákon s Boží dobrotou?

**Osobní
studium**

Problém, který někteří lidé mají s Božím zákonem, vyplývá z toho, že nepochopili jeho úkol v plánu spasení. Když jsme nemocní a navštívíme lékaře, očekáváme, že nejprve zjistí, co nám vlastně je – že stanoví správnou diagnózu. Až potom může začít se samotnou léčbou. Problém nastává, když si lidé zamění diagnózu s léčbou. Boží zákon slouží nejen jako měřítko, standard, ale plní i funkci diagnostického přístroje. Pavel správně poznamenává, že bez zákona by nevěděl, co je hřích. Zákon nám všem určuje diagnózu – jsme hříšníci. Bez této diagnózy by existoval jen velmi malý důvod k tomu, abychom šli k Ježíši a prosili za uzdravení.

V plánu spasení je Boží zákon nevyhnutelný, protože bez zákona by neexistoval hřích – a kdyby nebylo hříchu, nepotřebovali bychom Spasitele.

V Ž 40,9 David napsal: „Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru.“ Jak potom mohou někteří lidé považovat zachování zákona za břemeno?

Někdy si myslíme, že zákon jsou jen zákazy – „nebudeš...“, „neuděláš...“ Něco pravdy na tom je. Ale současně ze zákona plyne mnohem víc toho, co můžeme dělat, než toho, co nemůžeme. Zamysleme se nad všemi praktickými výhodami, které s sebou přináší zachování Božího zákona. Přemýšlejme o tom, jak tato nařízení už tady a teď zlepšují kvalitu našeho života. Neměli bychom důvěřovat Boží dobrotě, že když nám něco nedovoluje, pak to pro nás skutečně není dobré?

Je pro tebe zachování zákona břemenem? Pokud ano, proč? Když Bible říká, že zachování zákona je radost, co děláme špatně, že je pro nás břemenem?

Aplikace

Dobrota v našem životě

„Může snad Kúšijec změnit svou kůži? Či levhart svou skvrnitost? Jak vy byste mohli jednat dobře, když jste se naučili páchat zlo?“ (Jr 13,23)

Osobní studium

Uvedený verš vyjadřuje jednoduchou pravdu týkající se lidské přirozenosti – změnit se, zvláště špatné stránky svého charakteru, není jednoduché. (Zeptejte se vdaných a ženatých, jak snadné je změnit partnera podle svých představ!) Jestliže na to budeme pamatovat, snad lépe pochopíme, proč je biblické chápání dobroty mnohem hlubší, než to bývá běžně ve světě. Dobrota jako ovoce Ducha je věcí vnitřního prožívání a týká se každé myšlenky, každého slova i činu zbožného člověka. Požaduje, aby skutek, který označíme za dobrý, byl vykonán z „dobrých“ pohnutek. To znamená, že dobrý člověk je ten, jehož spravedlnost (správné jednání) vyvěrá z vnitřní oddanosti a lásky k Bohu.

**„Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.“ (Ž 51,12)
„Jak si mladík udrží svou stezku čistou? Musí se vždy držet tvého slova.“ (Ž 119,9) Jak se podle těchto veršů můžeme stát „dobří“?**

Porovnej tyto verše s tím, co říká Pavel v Ř 7,18. Jak spolu tyto verše souvisejí?

V Ř 7 Pavel vyjadřuje své zklamání z toho, že i přes své nejlepší úmysly nemá v sobě sílu konat dobro (v. 18.19). Následně však v kapitole 8 odhaluje tajemství, jak tento rozpor vyřešit (v. 1–4). V čem spočívá toto tajemství? Přemýšlejte o tom, co znamená „chodit v Duchu“ („řídít se vůlí Ducha“ – ČEP). Jak se to dělá?

Aplikace

Podobně jako Pavel, i my si uvědomujeme, že jsme hříšníci, kteří potřebují milost, a že nás naše dobré skutky nemohou spasit. Přesto musíme být opatrní a nepoužívat to jako výmluvu pro život „v těle“. Přistihl ses, že to tak děláš? Proč je tento postoj tak nebezpečný?

Dobrota se projeví

„Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (Ef 2,8–10)
„On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích.“ (Tt 2,14)

I když víme, že nejsme spaseni skutky, jako krví vykoupení Boží synové a dcery můžeme říci, že jsme spaseni, abychom mohli konat dobré skutky. Ježíš upozorňuje, že jako strom poznáme podle ovoce, tak nás poznají podle způsobu našeho života. Ježíš posouvá význam dobrých skutků ještě dále, když prohlašuje, že těm, jejichž život se vyznačuje nedostatkem dobrých skutků, nebude dovoleno vstoupit do nebeského království. (Mt 25,41–46)

**Osobní
studium**

Jaké společné poselství mají verše Ef 2,10 a Tt 2,14? Proč je toto poselství důležité pro každého, kdo vyznává Ježíšovo jméno?

Všichni jsme hříšníci, přestupujeme Boží zákon a potřebujeme Spasitele. Ale v Bibli jsme dostali zaslíbení, že pokud se odevzdáme Ježíši, pokud se rozhodneme žít „v Duchu“ a ne „v těle“, můžeme zvítězit a žít životem, který bude odrážet Boží dobrotu. Podle apoštola Pavla můžeme „vstoupit na cestu nového života“, protože když jsme byli vírou s Kristem „pohřbeni v jeho smrt“, jsme nyní „mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši“ (Ř 6,11).

Můžeme být dobří v biblickém slova smyslu. Neznamená to však, že jsme tak „dobří“, že si zasloužíme spasení. Je to dobrota v tom smyslu, že naše srdce, naše pohnutky, naše činy zjevují světu Boha, o kterém vyznáváme, že mu sloužíme. Jistě, vyžaduje si to smrt našeho já, ochotu sloužit druhým, každodenní zápas s tělem a pokorné a kající srdce, když selžeme. Přesto můžeme žít vírou, kterou vyznáváme.

Ježíš ti nabízí, že ve tvém životě naplní všechna zaslíbení o vítězném křesťanském životě. Co ti brání přijmout tento tak nesmírně vzácný dar?

Aplikace

Podněty k zamyšlení

Inspirace

„O Bohu svědčíme nejen kázáním pravdy a šířením literatury. Pamatujme, že křesťanský život je nejsilnější argument ve prospěch křesťanství a že špatný charakter křesťana nadělá ve světě víc škody než charakter světský.“ (9T, str. 21)

„Znakem křesťanství není nějaké vnější znamení. Není to nošení kříže... Je to něco, čím se zjevuje jednota člověka s Bohem. Silou Boží milosti, která se projeví ve změně povahy, má být svět přesvědčen o tom, že Bůh poslal svého Syna jako Vykupitele světa. Nic nemá na člověka větší vliv než nesobecký život. Nejsilnějším argumentem ve prospěch evangelia je milý a laskavý křesťan.“ (ŽNP, str. 253; MH, str. 470)

Otázky k rozhovoru

Náměty k diskuzi

- 1. Jakým praktickým způsobem můžeme jako jednotlivci nebo jako církve zjevovat a prokazovat Boží dobrotu druhým? Jakým způsobem prokazuje váš sbor dobro v prostředí, kde se nachází? Kdyby se váš sbor přestěhoval, chyběl by sousedům?*
- 2. V Bibli je napsáno, že Boží zákon je dobrý. Jak se dá zneužít ke zlému? Jakým způsobem může být zákon nesprávně používán? Jaké jsou smutné důsledky takového zneužití?*
- 3. Přemýšlejte ve třídě o textu L 18,18.19. Jak máme rozumět Ježíšovým slovům?*
- 4. Zinscenujte ve třídě diskuzi. Polovina bude tvrdit, že lidé jsou ve své podstatě dobří. Druhá polovina bude zastávat stanovisko, že lidé jsou v podstatě zlí. Svě postoje zdůvodněte ne na základě Bible, ale toho, co vidíte ve světě okolo sebe.*

OVOCE DUCHA JE VĚRNOST

Texty na tento týden:

Mt 25,1–13; L 16,10; 1 Te 5,23–24; 2 Tm 3,1–5; Žd 11

Základní verš

„V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas.“ (Galatským 6,9)

Věrnost, která je ovocem Ducha, můžeme chápat jako vytrvalost a rozhodnost, jež se projeví zvláště v době nepříznivých okolností. Věrnost znamená neochvějně držení se něčeho. Synonymem může být *loajálnost* naznačující vroucní oddanost; *stálost* připomínající osvobození od nejistoty; *skálopevnost* naznačující tak silnou *oddanost* vlastním principům nebo cílům, že je člověk jednoduše nemůže přehlédnout, a *odhodlání* zdůrazňující neochvějně rozhodování.

„Víra“ a „věrnost“ není totéž, i když spolu velmi úzce souvisejí. Víra je určitá „nedefinovatelná síla“, díky které věříme v realitu toho, co zatím nevidíme. Víra je dar od Boha. „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ (Žd 11,1) Věrnost je procvičování, praktikování toho vnitřního přesvědčení. Když máme víru v Boha, jednáme věrně. Skutky věrnosti jsou projevem naší víry.

Bůh je věrný

„Hospodine, Bože zástupů, kdo je jako ty? Jsi nepřemožitelný, Hospodine, a tvá věrnost tě provází všude.“ (Ž 89,9)

Osobní studium

Jako u každého ovoce Ducha, i v tomto případě je nám vzorem věrnosti sám Bůh. Bůh je dnes stejně věrný, jako byl v minulosti. Jeho věrnost se nezmění ani v budoucnosti. Nic nezmenší milosrdenství, věrnost a pravdivost jeho rozhodnutí, ať už byla učiněna v minulosti, nebo se stanou v budoucnosti.

Všimněme si některých znaků Boží věrnosti:

- Boží věrnost má dalekosáhlý dosah – „Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi, tvoje věrnost se dotýká mraků.“ (Ž 36,6)
- Boží věrnost je jistá – „Svou lásku však od něj neodvrátím, svou vlastní věrnost nezhodím.“ (Ž 89,34 – B21)
- Boží věrnost je velká – „Obnovuje se každého rána, tvá věrnost je neskonale.“ (Pl 3,23)
- Boží věrnost je ustanovená v nebi – „Pravím: Tvoje milosrdenství je zbudováno navěky, v nebesích jsi pevně založil svou věrnost.“ (Ž 89,3)

Vypiš požehnání, která dostáváme jako důsledek Boží věrnosti:

1 K 10,13 _____

1 Te 5,23.24 _____

2 Te 3,3 _____

Žd 10,23 _____

Aplikace

Proč je Boží věrnost pro křesťanský život tak důležitá? Zkus si vzpomenout na osobní zkušenost ze svého života, kdy ti v krizi pomohlo vědomí, že Bůh je věrný a že se na něj můžeš s jistotou spolehnout. Která z uvedených požehnání Boží věrnosti ti nejvíce pomáhají?

Nevěrnost – znamení konce

„Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ (L 18,8)

Apoštol Pavel napsal, že „se zlými lidmi a podvodníky to půjde stále k horšímu, neboť klamou jiné i sebe“ (2 Tm 3,13). Dnešní lidé se podobají těm, co žili v době, kdy Mojžíš psal Pentateuch (5 knih Mojžíšových) anebo Pavel svoje listy. Někdo by však mohl podotknout, že dnes se člověk dopouští hříchu mnohem snadněji, protože ho k tomu všechno přímo vybízí. Jinými slovy, v naší společnosti je hřích stále přístupnější a my mu stále více podléháme. Naše padlá lidská přirozenost z toho samozřejmě těží. Neustále se prosazuje a podporuje egoizmus. Všudyprítomná reklama nám stále vnucuje, abychom si dopřáli a užili si: proč čekat, proč si odpírat, proč se obětovat, proč nejít spolu s ostatními? Všude kolem stále slyšíme: „Dopřej si, protože si to zasloužíš!“, „Kup si tu věc, vždyť ty za to stojíš!“...

**Osobní
studium**

Přečti si 2 Tm 3,1–5. Která vlastnost je uvedena jako první? Kde všude se s ní dnes setkáváme?

Přestože egoizmus je v lidstvu přítomen už od počátku, v němž je tato generace zvláštní – a sice v tom, že je jí sobectví přímo doporučováno. Všude a v různé podobě slyšíme: „Snaž se, abys vynikl/a!“, „Miluj nejprve sebe!“ Soustředění na sebe plodí další fenomén – bezohlednost a nezodpovědnost. Tato generace by klidně mohla být jednou z těch, o kterých je napsáno: „Je pokolení, které zlořečí svému otci a své matce nežehná, pokolení, které se pokládá za čisté, ale není umyto od své špíny.“ (Př 30,11.12) Mnozí se totiž vyhýbají odpovědnosti za své jednání tím, že všechno špatné svalují na druhé – a často na rodiče.

Jakým způsobem dnes přispívají masmédiá k nevěrnosti, a to dokonce i mezi členy církve? Upřímně se zamysli nad tím, jak působení médií ovlivňuje tvoje myšlení. Zkus se podívat na svůj život s určitým odstupem a polož si otázku: Jak může to, co čtu, sleduji a poslouchám, mít negativní vliv na moji věrnost Bohu?

Aplikace

Vzory věrnosti

„Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím... Ábel věřil,... Henoch věřil,... Noé věřil,... Abraham věřil,... Izák věřil,... Jákob věřil,... Josef věřil,... Mojžíšovi rodiče věřili,... Mojžíš věřil,... Izraelští věřili,... Nevěstka Rachab věřila,... A ti všichni... osvědčili svou víru.“ (Žd 11)

Osobní studium

Přečti si Žd 11 – seznam biblických postav uvedených jako vzor věrnosti. Vyber si tři z nich a napiš, jak tito lidé projevili svoji věrnost uprostřed zápasů, zkoušek a pokušení. Čím dokázali svoji věrnost? Jaké zápasy, zkoušky a pokušení prožívali? Přestože naše situace je odlišná od okolností, v jakých se ocitaly tyto starozákonní postavy, princip věrnosti se nezměnil. Máme stejné odhodlání zůstat věrní Pánu?

(1) _____

(2) _____

(3) _____

Zamysli se nad tím, jak snadno se mohl kdokoli z nich nechat zastrašit nebo se vzdát svého přesvědčení. Vzpomeň si na Josefa ve vězení, na Sáru, která čekala na zaslíbené dítě, nebo na Mojžíše pokoušeného královskými poklady v protikladu k výzvě „snášet příkoří s Božím lidem“ (v. 25). Někdy máme tendenci dívat se na tyto lidi jako na nějaké výjimečné hrdiny s mimořádnými vlastnostmi. Jenže v tom se hluboce mýlíme. Byli to právě takoví lidé, jako jsme my – se stejným sklonem k hříchu, se stejným sklonem k pochybnostem, strachu i pádu. Ale i přes všechnu svoji slabost a své chyby projevili věrnost, jednali podle víry, kterou vyznávali, a dovolili, aby je Bůh použil a vykonal jejich prostřednictvím pozoruhodné věci.

Aplikace

Které věci představují problém a překážku ve tvé touze být věrný? Rozděl je do dvou kategorií: (1) věci, se kterými nemůžeš nic udělat, a (2) věci, které můžeš ze svého života odstranit. Nezapomeň, že Bůh dokáže i to, co není ve tvých silách.

Věrnost v každodenním životě

„Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké; kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké.“ (L 16,10)

Nakolik ses ve svém životě setkal s pravdivostí těchto Ježíšových slov? Máš také někdy tendenci podceňovat věrnost v malých věcech?

**Osobní
studium**

„To, co svět nejvíce potřebuje, jsou lidé, kteří se nedají koupit ani prodat – lidé, kteří jsou v hloubi svého srdce ryzí a čestní, nebojí se nazvat hřích pravým jménem a jejichž svědomí je věrné povinnosti jako střelka pólu – lidé, kteří budou stát za správnou věcí, i kdyby nebesa padala.“ (VYCH, str. 35; ED, str. 57)

Následující slova vyjadřují některé vlastnosti, které jsou součástí věrnosti:

Spolehlivost, důvěryhodnost. To znamená, že se lidé na tebe mohou spolehnout. Kdy naposledy tě někdo zklamal nebo zradil? Vzpomínáš si, jak ses cítil? Co to o nás prozrazuje, když nejsme spolehliví?

Čestnost. Pokud jsi čestný, nebudeš nikoho obelhávat, podvádět ani krást. Čestnost je základní stavební prvek silného charakteru, který by měl v každém z nás den co den sílit. Čestnost je pravdivost.

Poctivost. Jestliže jsi poctivý, máš hodnoty a přesvědčení, podle kterých se v životě řídíš. To také znamená, že respektuješ hodnoty a názory druhých. Také poctivost je jedním ze základních stavebních prvků charakteru. Poctivost je cesta ke ctnostnému, bezúhonnému životu.

Loajálnost. Prokazuje se tím, že stojíme při někom v dobrém i ve zlém – i když se druhému nedaří nebo právě prožívá těžké období. Loajálnost je důležitou součástí přátelství. Může loajální člověk provést příteli něco špatného? Má loajálnost své hranice? Může někdo v loajalitě zajít příliš daleko? Loajálnost je odevzdanost.

Zamysli se nad všemi výše uvedenými vlastnostmi. Která z nich je ti vlastní? V čem by ses měl naopak zlepšit? Jaké změny potřebuješ provést, abys byl věrnější v tom, co považuješ za správné? Jak tyto změny uskutečnit?

Aplikace

Být věrný až do konce

„Tehdy bude království nebeské, jako když deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných... Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly. Uprostřed noci se rozlehl křik: ‚Ženich je tu, jděte mu naproti!‘“ (Mt 25,1–6)

Osobní studium

Může se stát, že prožijeme další „velké zklamání“? Ne že bychom chtěli určit další datum Ježíšova příchodu. Může však dojít k opačné situaci, která nás může podobně znejistit – a sice že se začneme cítit trapně, když máme mluvit o jeho brzkém příchodu, a přitom se po více než 160 letech kázání o druhém příchodu stále zdánlivě nic neděje.

Přečti si Mt 25,1–13. Všimni si, že všechny družičky, které čekaly na ženicha, usnuly. Když ženich nakonec přišel, panny se sice probudily, ale pro pět z nich už bylo příliš pozdě. Jak se můžeme i dnes, ve 21. století, ocitnout v nebezpečí, že dopadneme stejně?

Přečti si Mt 24,44–50. Všimni si, jak zlý služebník změnil svůj životní styl, když se přesvědčil o tom, že jeho pán se nevrátí tak brzy, jak si myslel. Jaké poselství zde nacházíme pro ty, kterým se možná zdá, že Pán se svým příchodem otálí?

Lidé nejsou pány nad dějinami tohoto světa. Všechno má svůj čas, který má v rukou náš nebeský Otec. Možná se někomu zdá, že čekáme už příliš dlouho. Potěšme se proto zaslíbením z Ga 6,9: „V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas.“

Problém, kterému čelí Boží lid ve 21. století, nestojí na otázce: „Bude Bůh věrný?“ Už nyní bychom měli mít jistotu, že Bůh je věrný ve všem, co slíbil. Rozhodující otázka zní: „Zůstanu já věrný až do konce?“

Aplikace

Tato otázka („Zůstanu věrný až do konce?“) míří do budoucnosti; přesto můžeme odpověď na ni různým způsobem zjistit už v přítomnosti. Jaké je zásadní nasměrování tvého duchovního života? Odevzdáváš se denně Pánu, rosteš v jeho milosti a věrnosti, anebo pomalu, krok za krokem polevuješ a stále více si zvykáš na tento svět a jeho způsoby? Jak živé je tvé chození s Bohem?

Podněty k zamyšlení

„Boží plán se však – stejně jako hvězdy na svých vesmírných drahách – nepředbílá ani nezpožďuje. V symbolech neproniknutelné tmy a dýmající pece zjevil Bůh Abrahamovi, že se Izrael dostane z otroctví Egypta a jeho poroba bude trvat čtyři sta let. ‚Potom,‘ řekl Bůh, ‚odejdou s velkým jméním.‘ (Gn 15,14) Faraonova pyšná říše bojovala proti těmto slovům celou svou mocí, ale marně. ‚Přesně na den vyšly všechny zástupy Hospodinovy z egyptské země.‘ (Ex 12,41) I hodina Ježíšova příchodu byla v nebi přesně stanovena. V určenou chvíli se v Betlémě narodil Ježíš.“ (TV, str. 19; DA, str. 32)

Inspirace

Otázky k rozhovoru

- 1. Přemýšlejte o tom, co jste četli, sledovali nebo slyšeli za posledních 24 hodin. Byly to věci, které vás mohly povzbudit ve víře, anebo ji naopak potlačily? Jaké důsledky vyplývají z vašich odpovědí?*
- 2. Zamyslete se nad otázkou věrnosti. Za jakých okolností je věrnost dobrá? Je vždy dobrá? Kdy může věrnost někomu znamenat nevěrnost Bohu?*

**Náměty
k diskuzi**

 17.28

OVOCE DUCHA JE TICHOST, MÍRNOST

Texty na tento týden:

Gn 50,20; Mt 5,5; 11,29; Ř 12,3; Ga 6,1; Fp 2,2,3; 1 Pt 3,4

Základní verš

„Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ (Matouš 5,5)

Tichost (mírnost) je ovoce Ducha, které – jak se zdá – se téměř vytratilo z naší agresivní a na sebe zaměřené společnosti. Většina lidí ji považuje za slabost; neobdivuje druhé za to, že jsou mírní a pokorní. A přece jsme vyzýváni, abychom takoví byli.

Co je mírnost? Je to postoj pokory vůči Pánu Bohu a vlídnosti a laskavosti vůči lidem. Tímto postojem uznáváme, že Bůh má vše pod kontrolou, a proto mu důvěřujeme, i když se věci možná nedějí tak, jak bychom si to přáli. Aby byl člověk mírný, potřebuje důvěřovat – ne sobě, ale Pánu.

I když slabost a bezmocnost možná připomínají mírnost a tichost, není to totéž. Slabost je důsledek negativních okolností, například nedostatku síly nebo odvahy. Tato charakteristika však sotva vystihuje Ježíše, který řekl: „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším.“ (Mt 11,29) Mírnost je spíše výsledek vědomého rozhodnutí člověka důvěřovat Bohu a spoléhat se na něj. Protikladem k tomu je, když člověk prosazuje svoji vlastní vůli. Z toho vyplývá, že tichost se rodí ze síly, ne ze slabosti.

Tichý a pokorného srdce

„Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce...“ (Mt 11,29)

Jak rozumíš těmto Ježíšovým slovům? Jak může tichost a pokora přinést odpočinek naší duši?

**Osobní
studium**

Být tichý a pokorný znamená přestat bojovat za své plány a věřit, že Bůh bude bojovat za nás. Tichost je opakem troufalosti a sobeckosti – vlastností, které nám brání věřit v Boží dobrotu a v to, že má moc nad každou situací. Tichý a mírný člověk nemyslí jen na sebe. (L 22,42) Nebýt soustředěný na sebe je spolu s postojem pokory a tichosti důležitým předpokladem pro naplnění zaslíbení o tom, že najdeme odpočinek pro své duše. Nakonec, není náš zmatek a nepokoj často důsledkem toho, že se staráme jen o sebe a o to, čeho chceme dosáhnout? Mírný člověk je ten, kdo se naučil zemřít sobě a kdo si „obléká“ víru, odvalu a vytrvalost. Tyto vlastnosti jsou totiž nezbytné pro toho, kdo usiluje o tichost a mírnost – vzácné dary Ducha, jež tento svět nedokáže ocenit.

Jak je myšlenka tichosti a mírnosti představena ve verši Ř 12,3?

Verš Ef 4,2 je další textem, který nám pomáhá pochopit, co je mírnost. Všimněte si, jak souvisí s Ř 12,3. Oba dva verše svým způsobem zdůrazňují, proč je arogance a sobectví v rozporu se životem křesťana. Proč by měl být kterýkoli křesťan kvůli něčemu arogantní? Copak nejsme všichni hříšníci? Nebýt Ježíše, byli bychom bez výjimky odsouzeni k věčné záhubě. Nejsme snad při každém nádechu a výdechu, při každém úderu srdce zcela závislí na Bohu? Nepochází každý dar a každá schopnost, kterou máme, od Boha? Na co tedy můžeme být pyšní? Na nic! Vzhledem k tomu, co stálo naše spasení, měli by být křesťané nejtíšší, nejmírnější a nejpokornější lidé na zemi.

Přemýšlej nad tím, jak jsme ve všem zcela závislí na Bohu. Kde se tedy v našem srdci rodí taková pycha a arogance? Jak se jich zbavit?

Aplikace

Vzory tichosti a pokory

**„Mojžíš však byl nejpokornější ze všech lidí, kteří byli na zemi.“
(Nu 12,3)**

Osobní studium

Vzpomínáš si na rozhodující okamžik v životě *Abrahama*, když se se synovcem Lotem rozhodovali, jak si rozdělí zemi? (Gn 13,8.9) Boží zaslíbení, že z jeho potomků učiní velký národ, mohl Abraham považovat za dobrý důvod k tomu, aby si vzal lepší část země. Namísto toho dovolil, aby si Lot vybral jako první s tím, že si pak vezme to, co na něj zbude. Vyznačovalo se jeho chování tichostí?

Téměř každý zná příběh *Josefa*, kterého bratři prodali jako otroka do Egypta. Znovu si přečti záznam o tom, jak za ním přišli jeho bratři a úpěnlivě ho prosili o to, aby jim dovolil koupit si obilí. (Gn 45) Josef měl v Egyptě vysoké postavení – byl druhý hned po faraonovi. Jak Josefova mírnost ovlivnila jeho jednání s bratry? Kdyby nebyl tichý a mírný, co by pravděpodobně udělal? Jak je verš Gn 50,20 příkladem postoje těch, kteří jsou tiší a mírní?

David byl jako mladý muž pomazán za nového krále Izraele. Od té chvíle na něj král Saul nerozumně žárlil a celá léta pronásledoval Davida a jeho muže s úmyslem jej zabít. Davidovi se dvakrát naskytlá příležitost sáhnout Saulovi na život. (1 S 24,3–7; 26,7–12) Kdyby David nebyl tichý a mírný, jak by si mohl zdůvodnit Saulovu smrt? Proč je pro nás tak snadné používat „duchovní výmluvy“ k omluvení toho, co jsme vykonali ve svém vlastním zájmu?

V Nu 12,3 je napsáno, že Mojžíš byl nejpokornější člověk, jaký tehdy žil na zemi. Jeho rázné jednání však neodpovídá běžné představě o tichosti a pokoře. Když žádal faraona, aby dovolil Izraelcům odejít, jednal s rozhodností a mocí. Poté co zjistil, že Izraelci uctívají zlaté tele, byl natolik rozezlen, že zlaté tele spálil, rozdrtil na prach a přinutil Izraelce, aby ho vypili. (Ex 32,19.20) Jak máme chápat Mojžíšovu tichost a pokoru?

Největším vzorem pokory je pro nás *Ježíš*. (Mt 11,29) Které příklady to do svědčují? Jak se například projevila jeho pokora a tichost v příběhu zapsaném u Jana 18,21–23? Anebo u Matouše 26,39? Současně čteme příběhy, kdy Ježíš jednal tak, jak bychom to od pokorného člověka nečekali, například když vyhnal penězoměnce z chrámu nebo když vytykal farizeům a ostatním jejich pokrytectví. Jak nám tyto příklady pomáhají pochopit, že mírnost, tichost a pokora se mohou projevit i velmi smělym a odvážným způsobem?

Aplikace

Co mají uvedené příklady tichosti a pokory společného? Jak ti pomáhají pochopit, co mírnost je a co není?

Význam mírnosti

„Hleďte Hospodina, všichni pokorní země, kdo jednáte podle jeho práva. Hleďte spravedlnost, hleďte pokoru, snad se skryjete v den Hospodinova hněvu.“ (Sf 2,3)

Pokora je opakem pýchy. Dnes se dává velký důraz na zdravé sebevědomí. Jak určit hranici, kdy se sebevědomí stává pýchou?

Pokora je nevyhnutelná, jestliže chce člověk přijmout Boží slovo. „...v tichosti přijmete zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše.“ (Jk 1,21) Člověk, který nemá pokorného ducha, nemůže přijmout Boží slovo, protože dochází ke konfliktu zájmů. Proč to tak je?

Bez tichosti a pokory nemůže být naše svědectví účinné. „Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte, ale číňte to s tichostí a s uctivostí...“ (1 Pt 3,15.16)

„Vliv, jakým působíme na své okolí, nezávisí ani tak na tom, jací jsme. Lidé mohou odmítat náš způsob myšlení, mohou pohrdat naším přesvědčením a odolávat našim výzvám. Život naplněný nezištnou láskou je však důkazem, který nemohou popřít. Zásadovost a Kristova pokora má ve světě velkou váhu.“ (TV, str. 86; DA, str. 142)

Mírnost vzdává slávu Pánu Bohu. V 1 Pt 3,4 je napsáno: „...nýbrž to, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelné: tichý a pokojný duch; to je před Bohem převzácné.“

„Je správné milovat krásu a toužit po ní; Bůh si však přeje, abychom milovali a hledali především dokonalou krásu, která je nepomíjitelná. Žádná vnější ozdoba se svou hodnotou a nádherou nemůže vyrovnat tichému a pokojnému duchu, bělostnému čistému kmentu (viz Zj 19,14), do něhož budou oblečeni všichni pozemští svatí. Tento oděv je učiní krásnými a hodnými lásky již zde na zemi a později jim umožní vstup do paláce jejich Krále, jehož zaslíbení zní: ‚Ti budou chodit se mnou v bílém rouchu, protože jsou toho hodni.‘ (Zj 3,4)“ (PNL, str. 302; AA, str. 523.524)

Osobní studium

Jak se může přehnaný důraz na vnější krásu dostat do konfliktu s rozvojem ovoce Ducha, zvláště tichosti a pokory? Když dozrává ovoce tichosti, čím by se měl tvůj život lišit od toho, jaký byl předtím? Jaké změny – co se týká pokory – pozoruješ ve svém životě od chvíle, co jsi přijal Krista? Které postoje ti brání být tichý a pokorný?

Aplikace

Praktické ovoce tichosti

„Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi; ale kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou.“ (Mt 5,39)

Osobní studium

Mírnost a pokora se projeví v našem vztahu k druhým lidem. Tyto vlastnosti se totiž přirozeně odrážejí v našich slovech, postojích a v našem jednání. Možná si myslíš, že jsi tichý a pokorný; pokud však tvé chování vypovídá o něčem jiném, znamená to, že ses ještě plně neodevzdal Pánu, že ještě spoléháš více na sebe než na něj. Jestliže je člověk tichý, určitě se to v jeho chování projeví.

Jak se má podle následujících veršů projevit tichost v našich životech? Proč je v těchto situacích mírnost tak důležitá?

Mt 5,39 _____

Mt 18,21.22 _____

Ga 6,1 _____

2 Tm 2,24.25 _____

Tt 3,2 _____

Fp 2,2.3 _____

Jak jsme si řekli, mírnost a pokora se neprávem považují za slabost. Se slabostí však nemají nic společného. Ještě jednou si přečti uvedené verše. Dá se přehlédnout, že když člověk chtěl zůstat ve většině těchto situací mírný a pokorný, potřeboval k tomu pořádnou dávku morální a duchovní síly?

Jestliže je mírnost ovocem Ducha, pak ji dostáváme od Boha; nemáme ji sami ze sebe. Proto se potřebujeme denně odevzdat Pánu, denně být ochotni poslouchat ho ve víře, což se určitě projeví v našem životě.

Odměna za tichost

„Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ (Mt 5,5)

E. D. Hulse řekl: „Pokora je zvláštní věc. Ve chvíli, kdy si myslíš, že ji máš, ji ztrácíš.“

V jistém malém městečku chtěli najít a odměnit své nejpokornější obyvatele. Udělali průzkum, na jehož základě určili za nejpokornějšího jistého člověka. Poté uspořádali slavnost, které se účastnily všechny významné osobnosti kraje. Na ní představili nejpokornějšího obyvatele a na hrud' mu připevnili medaili s nápisem „Nejpokornější občan našeho města“. Za několik dní mu však medaili museli vzít, protože ji stále nosil!

**Osobní
studium**

Jak rozumíš zaslíbením a odměnám, o kterých se zmiňují následující verše?

Ž 22,27 _____

Ž 25,9 _____

Ž 37,11 _____

Ž 147,6 _____

Iz 29,19 _____

Mt 5,5 _____

Tyto verše jsou povzbudivé. Ujišťují nás o tom, že přijde doba, kdy budou pokorní odměněni. Pokornému člověku nejde o ocenění nebo odměny; jeho touhou je vyvyšovat Pána Boha. Bůh však v těchto verších slibuje, že vyvýší toho, kdo je pokorný. Odměna může přijít už nyní, ale spolehlivě jistá je až na nové zemi.

Podněty k zamyšlení

Inspirace

„Kristus nemá být ukrytý v srdci a zamčený jako vzácný, nedotknutelný a lákavý poklad, ze kterého se může těšit jen majitel. Máme mít Krista ve svém srdci jako pramen vody, který vyvěrá z věčného života a občerstvuje všechny, kteří s námi přijdou do kontaktu. Musíme vyznávat Krista otevřeně a odvážně, ve svém charakteru projevovat jeho tichost, pokoru a lásku, až dokud lidé nebudou očarováni krásou jeho svatosti. Není správné chránit si své náboženství jako lahvičku parfému, aby z ní snad neunikla ani trocha vůně!“ (CH, str. 400)

„Kristův pokoj – za peníze ho nekoupíš, nejlepším nadáním nezískáš, rozumem nezajistíš. Je to Boží dar. Silou křesťana je Kristova mírnost a pokora. Tyto vlastnosti jsou vzácnější než všechno, co génius dokáže vytvořit nebo bohatý koupit. Ze všech věcí, které člověk shání, chrání a zušlechťuje, nemá v Božích očích nic takovou hodnotu jako čisté srdce, do kterého je vštípena vděčnost a pokoj.“ (CH, str. 403)

Otázky k rozhovoru

Náměty k diskuzi

- 1. Bůh slibuje, že tiší a pokojní budou v životě prožívat stále větší radost. Co si myslíte, proč mohou být pokorní lidé radostní? Uveďte několik důvodů. Jak pěstování ovoce Ducha – tichosti a pokory – může obohatit váš každodenní život?*
- 2. Kdy a za jakých okolností může být tichost nesprávně považována za slabost?*
- 3. Z toho, co jsme o tichosti a mírnosti řekli, vyplývá důležitá otázka: Copak se křesťané nikdy nemohou zastat svých práv? Máme snad dovolit, aby po nás druzí šlapali, aniž bychom udělali něco na svoji obranu? Existuje v tom nějaká rovnováha? Pokud ano, jak ji najít?*

OVOCEM DUCHA JE SEBEOVLÁDÁNÍ

Texty na tento týden:

1 J 2,15.16; Ř 7,18; Gn 39,7–20; Sd 13–16; 1 K 9,24–27; Ko 3,1–10

Základní verš

„Raději své tělo tužím a podmaňuji, abych snad, když kážu druhým, sám nebyl vyřazen.“ (1. Korintským 9,27 – B21)

I když Pavel v Ga 5,19–23 uvádí „sebeovládání“ (zdrženlivost) na posledním místě, určitě to neznamená, že by toto ovoce Ducha bylo méně důležité. Docela klidně by mohlo být jmenováno jako první, protože sehrává velkou roli v dozrávání ostatního ovoce Ducha. Mohli bychom říct, že sebeovládání je tmel, který drží pohromadě všechny ostatní vlastnosti.

Podobně jako ostatní ovoce Ducha, i sebeovládání je dar milosti. Někteří ho nazvali „disciplinovaná milost“. Milost proto, že je zadarmo, a disciplinovaná proto, že se neobejde bez naší spolupráce.

Sebeovládání nám může znít negativně, ale ve skutečnosti je neoddělitelnou součástí samotné milosti. Pokud se neovládáme – nekontrolujeme své emoce, svoji chuť, své pohnutky a touhy – potom ony ovládají nás. To znamená, že buď jsme ovládáni milostí a mocí svatého Ducha, anebo jsme ovládáni někým nebo něčím jiným. V konečném důsledku o tom rozhodujeme my.

Boží moc a naše sebeovládání

„Nemilujte svět ani to, co je v něm. Kdo má v lásce tento svět, nemá v sobě lásku k Otci. Svět je samá touha těla, touha očí, namyšlenost života – nic z toho není z Otce, vše je to ze světa.“ (1 J 2,15,16 – B21)
„Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne.“ (Ř 7,18)

Osobní studium

Synonymem sebeovládání je sebedisciplína, síla mysli a síla vůle. Toto ovoce Ducha v praktickém životě křesťana zdaleka přesahuje dodržování všech zákazů a omezení; jeho součástí je zmocnění k činům; k tomu, abychom dělali, co je dobré a správné.

Text 1 J 2,15,16 nás napomíná, abychom se vyvarovali třech typů žádostí. Chvilí se nad nimi zamysli. Jak se projeví v našem životě, když si nedáme pozor?

Ve Fp 4,8 je vyjmenováno to, na co bychom se měli v křesťanském životě soustředit. Jak nás může tato Pavlova rada ochránit před nebezpečím nesprávných tužeb, které zmiňuje v předchozím textu Jan?

V křesťanském životě očividně existují určité příkazy a omezení. S pomocí těchto zásad a nařízení můžeme účinně bojovat se svými hříšnými sklony, se způsoby tohoto světa. O tomto zápasu se píše v Ř 7,15–18, kde Pavel vyznává, že ví, co by měl dělat, a přesto jej něco nutí dělat, co nechce. V Ř 8,1,2 pak tento rozpor uzavírá nádherným poselstvím o osvobození od hříchu: „A proto již není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši. Zákon Ducha života v Kristu Ježíši tě totiž osvobodil od zákona hříchu a smrti.“

V dalších verších se Pavel více rozepisuje o životě v Duchu jako protikladu života podle těla. Jestliže člověk žije bez Ducha, není sám od sebe schopen pěstovat ovoce Ducha. I když máme vůli, za každého z nás Pavel říká, že k tomu nemáme sílu. Odpovědí na dilema z Ř 7 není, že NĚKDY můžeme zvítězit, ale JAK můžeme zvítězit – a to ve víře v Ježíše. „Je-li Kristus v nás, pak je sice tělo kvůli hříchu mrtvé, ale duch žije díky spravedlnosti.“ (v. 10; B21) Důležité je, abychom se přidrželi jeho zaslíbení, protože z nich pramení síla. Sami to nedokážeme. Musíme se vědomě rozhodnout vítězit v jeho jménu. Tento zápas probíhá ve vertikální rovině (zápas o víru) stejně jako v horizontální (zápas se žádostmi těla). Potřebujeme zápasit na obou rovinách.

Josef – „odměna“ za sebeovládání

„Stalo se, že se žena jeho pána do Josefa zahleděla a naléhala: ‚Spi se mnou!‘ Ale on odmítl a ženě svého pána řekl: (...) ‚Jak bych se tedy mohl dopustit takové špatnosti a prohřešit se proti Bohu!‘ (...) Jednoho dne přišel do domu, aby vykonával svou práci... Tu ho chytila za oděv se slovy: ‚Spi se mnou!‘ Ale on jí nechal sviť oděv v ruce, utekl a vyběhl ven. (...) Křikem přivolala služebnictvo a vykládala jim: ‚Hleďte,.... Přišel za mnou a chtěl se mnou spát...‘ Jakmile Josefův pán uslyšel slova své ženy, (...) vzal Josefa a vsadil ho do pevnosti, tam, kde byli věznění královi vězňové.“ (Gn 39,7–20)

Josef, zrazen vlastní rodinou a prodán do otroctví, měl dobrý důvod pochybovat o Boží lásce a péči (dokonce i existenci), třebaže byl od dětství vedený k víře v Boha a jeho vedení. Navzdory všem okolnostem však jeho víra zůstala pevná.

**Osobní
studium**

Přečti si Gn 39,7–20 a přemýšlej nad tím, proč se Josef zachoval tak, jak se zachoval.

Jak byl Josef „odměněn“ za to, že nepodlehł pokušení? (Gn 39,20) Byl falešně obviněn a vhozen do žaláře. Copak to je nějaká odměna za jeho věrnost?

Zkusme se vážně zamyslet nad následující otázkou: Můžeme čekat, že když se rozhodneme udělat to, co je správné, bez ohledu na újmu, kterou nám to může způsobit, dřív nebo později se okolnosti změny v náš prospěch? A co lidé, kteří ztratili zaměstnání, partnera, rodinu, možná život proto, že odmítli udělat kompromis s hříchem? Máme o tom příklady v Bibli a možná i sami znáte někoho, kdo prožil něco podobného. Anebo jste to možná prožili vy sami. Předpokládejme, že Josef by strávil zbytek svého života v žaláři. Měl i přesto udělat to, co bylo správné?

„Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zánik, kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný.“ (Ga 6,8) Co je v tomto verši v kontrastu? Jak nám tato Pavlova slova pomáhají pochopit, proč Josef udělal to, co bylo správné, bez ohledu na bezprostřední následky?

Aplikace

Samson – důsledek prohry

„Samson sestoupil do Timnaty a spatřil v Timnatě ženu z pelištejských dcer. (...) Samson... svému otci odpověděl: ‚Vezmi pro mne tuto, protože to je v mých očích ta pravá!‘“ (Sd 14,1-3)

„Potom se zamiloval do ženy v Hroznovém úvalu, Jmenovala se Delíla. I přišla k ní pelištejská knížata se žádostí: ‚Hleď na něm vymámit, v čem spočívá jeho veliká síla, jak bychom ho přemohli a spoutali a zneškodnili.‘“ (Sd 16,4,5)

Osobní studium

Samsonův příběh je v Bibli zaznamenán v Sd 13–16. Přečti si tyto kapitoly a přemýšlej přitom o sebeovládání a zdrženlivosti. Ze Samsonova příběhu se můžeme naučit mnoho důležitých lekcí. Je tragické, že člověk s tolika dary a zaslíbeními se tak snadno nechal svést ze správné cesty.

„Samson měl v nebezpečných situacích stejný zdroj síly jako Josef. Mohl se svobodně rozhodnout – správně, nebo nesprávně. Namísto toho, aby se přidržel Boží síly, dovolil, aby ho zcela ovládly nespoutané vášně jeho přirozenosti. Rozumové síly byly zneužity a morální zásady porušeny. Bůh povolal Samsona do postavení, které se vyznačovalo velkou odpovědností, úctou a užitečností, ale nejprve se musel naučit první lekcí poslušnosti Božích zákonů. Josef se svobodně rozhodl pro morální zásady. Měl před sebou dobro i zlo. Mohl se rozhodnout jít cestou čistoty, svatosti a úcty, anebo cestou nemravnosti a úpadku. Vybral si tu správnou cestu a Bůh mu za to požehnal. Samson, který se ocitl v podobných pokušeních, jež si však přivolal sám, se nechal ovládat vášní. Zjistil, že cesta, kterou se vydal, končí v hanbě, neštěstí a smrti. Jaký protiklad k Josefovou příběhu!“ (2BC, str. 1007)

I přes velké zaslíbení, které Samson dostal, dovolil, aby jeho vášně a žádosti přemohly všechno dobré. Kdo z nás neokusil realitu tohoto konfliktu? Velký spor není jen něco symbolického, co popisuje boj mezi Kristem a satanem. Tento boj neprobíhá jen jako nějaký kosmický konflikt v nebi, ale je zároveň přítomen v každém člověku. I když se Kristus postaral o to, aby všichni lidé mohli mít podíl na jeho vítězství, zápas o naše srdce a tělo probíhá právě v našem srdci a těle. Je jisté, že Kristus za nás zvítězil. Rozhodnout se však musíme sami; jenom my se můžeme dožadovat jeho vítězství. Na základě vlastních rozhodnutí se však ve velkém sporu přidáváme na jednu nebo druhou stranu.

Aplikace

Jak prožíváš realitu velkého sporu ve svém srdci a těle? Jaká rozhodnutí děláš? Uvědomuješ si, ke které straně se kvůli svým rozhodnutím přidáváš?

Pavlův dlouhý běh

„Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali! Každý závodník se podrobuje všestranné kázni. Oni to podstupují pro pomíjitelný věnec, my však pro věnec nepomíjitelný. Já tedy běžím ne jako bez cíle; bojuji ne tak, jako bych dával rány do prázdna. Ranami nutím své tělo ke kázni, abych snad, když kážu jiným, sám neselhal.“ (1 K 9,24–27)

Pozorně a na modlitbě si přečti tato Pavlova slova určená Korintánům. Všimni si, jak otevřeně mluví Pavel o sobě a svých zápasech. Mělo by být pro nás útěchou, že i takový věrný křesťan, jakým byl Pavel, jeden ze skutečných velikánů víry, musel zápasit sám se sebou, s hříchem a tělem. V tomto boji nejsme sami. V nebi bude mnoho těch, co okusili, jak těžké je bojovat s vlastní slabostí.

Osobní studium

- 1. V čem ti Pavlovo sportovní přirovnání pomáhá lépe pochopit boj se sebou samým a s hříchem, se kterým všichni zápasíme? Jaké podstatné rozdíly jsou mezi tímto obrazem a skutečností, kterou se snaží vyjádřit?*
- 2. Z čeho pramenilo Pavlovo přesvědčení, že ve svém životním běhu může být úspěšný? Proč je důležité mít toto přesvědčení?*
- 3. I když Pavel vyjadřuje své přesvědčení, uvědomuje si také možnost prohry. Jaké to má řešení? Jak souvisí jeho odpověď s tématem, který tento týden studujeme?*

Růst v sebeovládání

„Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi... Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu... Proto umrtvujte své pozemské sklony: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou... I vy jste dříve tak žili. Ale nyní odhodte to všechno: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst. Neobelhávejte jeden druhého, svlechte se sebe starého člověka i s jeho skutky a oblecte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele.“ (Ko 3,1–10)

Osobní studium

V těchto verších jsou uvedena pravidla pro svatý život nového člověka v Kristu. Vyplývá z nich i několik důležitých rozhodnutí, která od nás Bůh očekává, abychom mohli růst v sebeovládání. Jak je uplatnit v životě, aby nám pomohly vítězit nad hříchem, který nás tak snadno přemáhá?

Každou zručnost si člověk musí osvojit a procvičovat ji. Ani sami sebe se nenaučíme ovládat ze dne na den. Můžeme se v něm však den co den zdokonalovat, když budeme přemáhat pokušení a učit se ze svých chyb, úspěchů a proher. „Bojuj dobrý boj víry...“ (1 Tm 6,12) „Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš.“ (Fp 3,12)

Nechod tam, kde na tvé slabé stránky číhá pokušení, kde se tvoje nejtíž ovládané pohnutky dostanou do palební linie pokušení. Musíme se vyhýbat zlu v jakékoli podobě. (1 Te 5,22) „Nýbrž oblectě se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním.“ (Ř 13,14)

Aplikace

„Proto i my, obklopení takovým zástupem svědků, odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo.“ (Žd 12,1) Pavel zde opět používá přirovnání se závodem v běhu. Jaké přítěže tě brzdí a brání ti v běhu? Ve kterých oblastech života se nedokážeš ovládat? Proč je někdy lehčí „zvítězit“ nad zákuskem než zvítězit nad hněvem a zatrpklostí? Jaké změny by ti mohly pomoci lépe se ovládat?

Podněty k zamyšlení

V knize Patriarchové a proroci si přečti kapitolu Samson (PP, str. 419–426; PP, str. 560–568).

„Božské zaslíbení, kterého se Manóachovi dostalo, se v pravý čas naplnilo narozením syna, jemuž bylo dáno jméno Samson. Když chlapec povyrostl, ukázalo se, že je nadán neobyčejnou tělesnou silou. Jeho síla však nevycházela, jak Samson i jeho rodiče dobře věděli, z jeho dobře vyvinutých svalů, nýbrž byla podmíněna jeho názířtstvím, jehož znakem byly jeho neostříhané vlasy. Kdyby byl Samson plnil Božské příkazy tak věrně jako jeho rodiče, byl by býval jeho osud skvělejší a šťastnější. Stykem s modloslužebníky se však Samson zvrhl. Město Sorea leželo u hranic země Pelištejců, s nimiž Samson navázal přátelské styky. Vřelý vztah k nim, který vznikl již za jeho mládí, měl nedobry vliv na celý jeho život. V pelištejském městě Timnatě žila mladá žena, která získala náklonnost Samsonovu, a Samson se rozhodl, že ji pojme za manželku. Svým bohabojným rodičům, kteří ho chtěli od jeho úmyslu odvrátit, odpověděl pouze: ‚Ale otec s matkou mu bránili: Což není žádná mezi dcerami tvých bratří a všeho mého lidu, že si jdeš pro ženu mezi pelištejské neobřezance? Samson však svému otci odpověděl: ‚Vezmi pro mne tuto, protože to je v mých očích ta pravá!‘ (Sd 14,3) Rodiče nakonec vyhověli jeho přání a konala se svatba. (PP, str. 421; PP, str. 562)

Inspirace

Otázky k rozhovoru

- 1. G. Gordon Liddy byl jedním z neblaze proslulých spiklenců v případě Watergate. Když se jednou snažil přemluvit jistou mladou ženu ke kriminální činnosti, během rozhovoru se ho zeptala, zda mu může důvěřovat. Aby jí ukázal, že se dokáže ovládat, přidržel svůj prst nad plamenem svíčky na stole, dokud ho neměl celý popálený. Můžeme takový druh sebeovládání porovnávat s ovocem Ducha, o kterém jsme tento týden mluvili? Jsou sebeovládání a sebedisciplína za každých okolností nevyhnutelně dobré a správné?*
- 2. Za jakých okolností se může sebeovládání stát prostředkem fanatismu?*
- 3. Jak se vyhnout tomu, aby se sebeovládání nestalo jistou formou zákonitvív?*
- 4. Znáte někoho, kdo kvůli sebeovládání trpí – když byl v pokušení, zachoval se jako Josef a nyní má kvůli tomu těžkosti? Jak můžete buď jako třída sobotní školy, nebo jako jednotlivci pomoci tomuto člověku překonat toto těžké období?*

Náměty k diskuzi

OVOCE DUCHA JE SPRAVEDLNOST

Texty na tento týden

Ř 3,28; Ř 10,3; Ř 5,17–19; 1 J 2,3–6; 1 J 5,1–3

Základní verš

„...ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda.“ (Efezským 5,9)

Minulý týden jsme ukončili studium devíti oblastí ovoce Ducha. (Ga 5,22) Následující dva týdny se zaměříme na další ovoce Ducha, o kterém se dočítáme v jiném Pavlově listu – Efezským. „...ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda.“ (Ef 5,9) Pavel se v něm opět zmiňuje o dobrotě, ale přidává ještě spravedlnost a pravdu. V tomto úkolu budeme mluvit o tom, co je to „spravedlnost“.

Spravedlnost je především velkým Ježíšovým darem, který od něj my, hříšní a nespravedliví lidé, získáváme ve chvíli, kdy mu odevzdáme život. Od této chvíle se nemusíme bát Božího soudu, protože díky spravedlivému životu Ježíše Krista nám je odpuštěno a jsme před celým vesmírem i my považováni za spravedlivé. Tím ale Boží projevy lásky k nám nekončí. Naše spravedlnost nemusí zůstat jen nějakým „úředním prohlášením“. Laskavé působení Ducha svatého nás poté proměňuje stále více k Ježíšově podobě, a „spravedlnost“ se tak stává naprosto viditelnou realitou v naší povaze a našem každodenním životě. Mezi těmito dvěma aspekty spravedlnosti tak není vlastně žádný zásadní rozdíl – oba ukazují na naši vlastní slabost a zdůrazňují, že to, co dostáváme, je nezasloužený dar od našeho Spasitele.

Nevyhnutelnost spravedlnosti

„Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.“ (Ř 3,28)

„Hospodinu je ohavností cesta svévolníka, ale miluje toho, kdo následuje spravedlnost.“ (Př 15,9)

„On na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlností.“ (1 Pt 2,24)

„...a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha.“ (Ř 8,4)

„Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)

„Víte-li, že on je spravedlivý, pochopte, že také každý, kdo činí spravedlnost, je z něho zrozen.“ (1 J 2,29)

Jestliže nás zákon nemůže ospravedlnit, jak jsme potom ospravedlněni?

Osobní
studium

I když víme, že Bůh nenávidí hřích, ale miluje hříšníka, jakým nesprávným závěrům se musíme vyhnout?

Co znamená, „aby spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás“? Dokážeme zachovávat zákon tak dobře, abychom jej naplnili? Anebo chce Pavel říci něco jiného?

Jak by se měl náš život změnit, jestliže hledáme nejprve Boží království? A jak můžeme hledat jeho spravedlnost?

Co znamená „činit spravedlnost“? Můžeme být spravedliví, aniž bychom činili spravedlnost?

Spravedlnost „po svém“

„Nevědí, že spravedlnost je od Boha, a chtějí uplatnit svou vlastní; proto se spravedlnosti Boží nepodřídili.“ (Ř 10,3)

Osobní studium

Jak rozumíš Pavlovým slovům? Jak se mohou lidé snažit zřítit „svoji vlastní spravedlnost“? Proč je to vzhledem k lidské přirozenosti nemožné?

Aktivita typu „udělej si sám“ je taková, při které člověk něco dělá nebo vytváří bez profesionální přípravy nebo asistence. V nejširším smyslu slova jde o činnost, kterou člověk vykonává sám nebo z vlastní iniciativy. Někdy řekneme o zvláště úspěšném člověku, že se k tomu dopracoval sám. Bible však říká, že přístup „udělej si sám a po svém“ v souvislosti se spravedlností je nemožný. Neexistuje nic, co bychom mohli sami udělat – ať bychom se snažili sebevíc – abychom byli před Bohem spravedliví. Naše spravedlnost je jako poskvrněný šat. (Iz 64,5) Obvykle to bývá tak, že snahou udělat se spravedlivým docílí člověk pravého opaku.

Přečti si Mt 5,20 a 23,25–28. Jak Ježíš vystihuje problém, který nastává u těch, kdo se snaží o vlastní spravedlnost?

Pro křesťany je nesmírně důležité, aby pochopili, že v otázce spravedlnosti jsou zcela závislí na Kristu. Před Bohem mohou být svatí jedině díky tomu, co pro ně učinil Kristus. V okamžiku, kdy někdo ztratí tuto pravdu ze zřetele, se začne v jeho srdci rodit samospravedlnost provázená pýchou a vnitřní zkárou. Zákoníci a farizeové jsou klasickým příkladem toho, jak to může skončit. Byli tak zaujatí vnějšími skutky zbožnosti, že ztratili ze zřetele to, na čem skutečně záleží.

Aplikace

Jakým způsobem se můžeš dopustit stejného hříchu jako zákoníci a farizeové? V čem je tento postoj tak zákeřný?

Kristus naše spravedlnost

„Jestliže proviněním Adamovým smrt se zmocnila vlády skrze jednoho člověka, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a darované spravedlnosti, budou vládnout v životě věčném skrze jednoho jediného, Ježíše Krista. A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníci, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými.“ (Ř 5,17–19)

Pokus se vlastními slovy vyjádřit hlavní myšlenku uvedených veršů. Jak jsme odsouzeni a jak se stáváme spravedliví?

Osobní
studium

Bible představuje Ježíšovu spravedlnost jako něco, co obdržíme zdarma. (Ga 3,6) Jaká je naše role v přijetí tohoto daru? Je tu něco, co Bůh očekává od nás?

V Ř 5,19 si všimni důrazu na neposlušnost a poslušnost. Neposlušností jednoho člověka – Adama – jsme se všichni stali hříšníci. To je základní biblické učení. Adamův hřích způsobil pád celého lidského pokolení. My všichni, každý z nás a každý den svého života, neseme důsledky jeho přestoupení.

Tentýž verš však mluví i o poslušnosti. Ježíš Kristus má jako jediný spravedlnost potřebnou ke spasení. „... poslušností jednoho mnozí se stanou spravedlivými.“ (Ř 5,19) Spravedlnost nemůžeme získat svým úsilím, nemůžeme si ji zasloužit. V okamžiku, kdy bychom toho dosáhli sami nebo si ji zasloužili, už by to nebyla milost. (Ř 4,4)

A přece není Kristova spravedlnost automaticky udělena každému. Pavel jasně říká, že ji dostanou jen ti, kteří ji přijmou. To znamená, že bude dána těm, kdo se jí vírou dožadují, jako například Abraham, který uvěřil Bohu a „bylo mu to počítáno za spravedlnost“ (Ga 3,6).

Opravdu chápeš, co znamená být spasen vírou? Do jaké míry rozumíš myšlenku, že jediné Ježíšova spravedlnost, která je ti vírou připočtena, ti umožňuje postavit se před Bohem spravedlivý a ospravedlněný? Co můžeš udělat, abys lépe pochopil toto opatření – základ evangelia?

Aplikace

Spravedlnost a poslušnost

„Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká: ‚Poznal jsem ho‘, a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy. Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm láska Boží dosáhla svého cíle. Podle toho poznáváme, že v něm jsme. Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on. (...) Víte-li, že on je spravedlivý, pochopte, že také každý, kdo činí spravedlnost, je z něho zrozen.“ (1 J 2,3–6.29)

Osobní studium

I když jsme přikryti Kristovou spravedlností, tato spravedlnost se musí zjevit v našem životě. Spravedlnost není jen právní prohlášení. Stává se také realitou v životě člověka, který ji dostal.

Jan k tomuto tématu píše: „Nenechte se nikým oklamat, draží. Kdo žije spravedlivě, je spravedlivý, jako je spravedlivý on.“ (1 J 3,7 – B21)

Spravedlnost je ovoce Ducha, které úzce souvisí s poslušností. Pro některé lidi je poslušnost v rozporu se spasením vírou. Možná jste někdy slyšeli: „Teď, když jsi uvěřil, že Ježíš je tvůj Spasitel, nepřijmeš ho také za Pána svého života?“ Z toho jako by vyplývalo, že naše poslušnost Boží vůli a naše spasení jsou dvě rozdílné věci. Ale to je zásadní nepochopení toho, co je spasení. Jan napsal, že spravedlivý život je ověřitelným ukazatelem těch, co mají spasení.

„Spravedlnost znamená konat správné věci. Proto budou všichni souzeni podle svých skutků. V našich činech se projevuje naše povaha. Skutky ukazují, je-li víra pravá.“ (PM, str. 160; COL, str. 312)

Aplikace

Je vidět ve tvém životě ovoce spravedlnosti? Čeho by ses možná potřeboval vzdát, abys mohl nést více ovoce spravedlnosti? (Dej si pozor, aby ses nepokoušel své chyby rozumově vysvětlit!)

Spravedlivý život

„Každý, kdo věří, že Ježíš je Kristus, je zrozen z Boha; a kdo má rád otce, má rád i jeho dítě. Podle toho poznáváme, že milujeme Boží děti, když milujeme Boha a jeho přikázání zachováváme. V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká.“ (1 J 5,1–3)

Jak Jan spojuje lásku k Bohu se zachováváním jeho přikázání a láskou k ostatním věřícím? Jaká je mezi tím spojitost?

**Osobní
studium**

„Radost z poslušnosti neprožije nikdy člověk, který se pokouší zachovávat Boží přikázání proto, že to pokládá za svou povinnost, nebo že se to od něj vyžaduje. To není skutečná poslušnost. Jestliže někdo považuje Boží požadavky za překážky, které brání jeho lidským sklonům, pak si můžeme být jisti, že nežije křesťanským životem. Pravá poslušnost je vnější projev vnitřních zásad. Vyvěrá z lásky ke spravedlnosti, z lásky k Božimu zákonu. Vede nás ke vhodnému jednání, protože je to tak správné a protože se to líbí Bohu.“ (PM 46; COL 97.98)

Je lepší motivace ke službě Bohu než rozjímání o jeho oběti za nás na kříži? Na lidi nezapůsobí, když jim budeme říkat, že musí zachovávat zákon. Ale začnou se měnit, jestliže je nasměrujeme k Ježíši a jeho oběti za nás. Pak mohou být zasaženi Boží láskou. Uvědomí si, že jejich hříchy jim mohou být odpuštěny prostřednictvím Ježíše a že mohou být dokonalí před Bohem v rouchu Kristovy spravedlnosti.

Ne strach z trestu nebo odsouzení, ale Boží láska by měla být silou, která nás bude v životě motivovat. Nic nás nepodnítí milovat Boha víc než pohled upřený na kříž.

Opravdu miluješ Pána Boha? Pokud ano, jak to víš? (Třeba máš o sobě zkreslené představy.) Co z tvého jednání nebo tvých slov svědčí o této lásce? Jinými slovy, co dokazuje, že tato láska je skutečná?

Aplikace

Podněty k zamyšlení

Inspirace

„Nestačí jen věřit, že Ježíš Kristus neklamal a že náboženství Bible není chytře vymyšlenou pohádkou. Můžeme věřit, že jméno Ježíše Krista je jediným jménem pod nebem, ve kterém můžeme být spaseni, a přesto jej nemusíme ještě vírou přijmout za svého osobního Spasitele. Nestačí jen přijímat pravdu teoreticky, nestačí pouze vyznávat Krista a zapsat své jméno do seznamu členů církve. ‚Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; že v nás zůstává, poznáme podle toho, že nám dal svého Ducha.‘ ‚Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání.‘ (1 J 3,24; 2,3) To je projev pravého obrácení. Žádné vyznání nám není nic platné, pokud se Kristus neprojevuje v našich skutcích spravedlnosti.“ (PM, str. 160; COL, str. 312.313)

Otázky k rozhovoru

Náměty k diskuzi

- 1. Jak se můžeme vyhnout zákonictví (přesvědčení, že naše skutky nás spásí) a zároveň nespolehat na lacinou milost (přesvědčení, že naše skutky nemají nic společného s naším spasením)? Jak je možné najít správnou rovnováhu? K čemu vy osobně tíhnete více – k laciné milosti, anebo k zákonictví?*
- 2. Jaké nebezpečí hrozí, když nás v životě žene touha dělat dobré skutky? K čemu to může vést?*
- 3. Přemýšlejte o člověku, o kterém byste řekli, že je „spravedlivý“. Čemu se tento člověk podobá? Jak se chová a o čem mluví? Jak zachází s lidmi? Co se od něho můžete naučit?*
- 4. Máme sklon přemýšlet o spravedlnosti v individuální rovině, tím že zdůrazňujeme osobní zodpovědnost každého člověka. Ale nemá spravedlnost i společenský rozměr? Může být naše církevní společenství „spravedlivé“? Pokud ano, jak? Jak by vypadalo „spravedlivé“ církevní nebo sborové společenství? Jak to s námi vypadá v porovnání s představeným ideálem?*
- 5. V citátu uvedeném na pátek jsme četli, že k tomu, abychom byli spaseni vírou, „nestačí pouze vyznávat Krista a zapsat své jméno do seznamu členů církve“. Co tedy znamená být spasen vírou? Co je „víra“ v biblickém slova smyslu?*

OVOCE DUCHA JE PRAVDA

Texty na tento týden

2 Pa 25,2; Ž 51,17; Jr 29,13; J 7,16.17; 14,6; 17,3; Žd 5,14

Základní verš

„Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem.“ (Jeremjáš 29,13)

Také téma na tento týden vychází ze stejného textu, jakým jsme se zabývali minulý týden: „...ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda.“ (Ef 5,9)

Řecký výraz pro pravdu má dva významy. Jeden je objektivní pravda (reálná fakta, skutečnost, princip), druhý je subjektivní pravda (pravda jako kvalita osobnosti – otevřenost mysli, která je osvobozena od strojenosti, předstírání, přetvářky a lsti). Pravda je tedy nejen to, co známe jako „základní, objektivní fakta“. Existuje i subjektivní prvek pravdy, který určuje, jak individuálně reagujeme na to, co jsme se dozvěděli.

V křesťanském životě jsou velmi důležité obě pojetí pravdy. Potřebujeme poznat základní, objektivní pravdu, jak ji nacházíme v Ježíši, a potom potřebujeme osobní, subjektivní zkušenost, jak pravda změnila náš život. Tato pravda se navenek projeví ovocem Ducha.

Já jsem... pravda

„Ježíš mu odpověděl: *Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (J 14,6)

Osobní studium

Tento verš radikálně vyvrací a zpochybňuje relativizmus (názor, že pravda je jen subjektivní a osobní), který je dnes rozšířený ve velké části světa. Ježíšova slova nedovolují žádnou dvojznačnost, není v nich prostor pro názor, že „každý si hledá svoji cestu k Bohu“ atd. Těmito slovy Ježíš ustanovil realitu objektivní pravdy. Já jsem ta pravda. Tečka. Jen málo veršů v celé Bibli je ve větším protikladu k relativizmu jako tento.

V Ježíšových slovech však nacházíme ještě jiný rozměr. Tato Pravda je Osoba. Je možné poznat pravdu prostřednictvím vztahu s Osobou. To je odlišný pohled od názoru, že pravda je jen souhrn faktů. Ježíš je ta Pravda. Proto když chceš poznat pravdu, musíš poznat Ježíše.

„A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (J 17,3) Jak rozumíte těmto Kristovým slovům?

Musíme být opatrní, když tvrdíme, že podstatou našeho náboženství je mít vztah s Bohem. Každý totiž má k Bohu nějaký vztah. I lidé, kteří popírají jeho existenci, žijí ve vztahu s Bohem. Pilát měl vztah k Ježíši, stejně jako Kaifáš. Dokonce i satan má vztah s Ježíšem – nenávidí ho. Evangelium není výzvou k tomu, abychom měli vztah k Ježíši, ale abychom s ním učinili smlouvu, abychom se mu odevzdali. Vztah Nikodéma k Ježíši se nakonec projevil tak, že mu odevzdal svůj život i všechno, co měl. O takový vztah bychom měli usilovat!

Aplikace

Jistě i ty máš určitý vztah s Ježíšem. Zkus si upřímně odpovědět na následující otázky: Jaký je můj vztah k Ježíši? Jak ho mohu prohloubit?

Duch a pravda

„Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít.“ (J 16,13)

Zásadní roli v poznání a přijetí Pravdy má Duch svatý. Z uvedených veršů je zřejmé, že prací Ducha svatého je napřimovat naši pozornost na Krista a pomáhat nám zůstat v něm. (J 15,26)

„Kázání Božího slova by nepřineslo žádný výsledek bez neustálé přítomnosti a pomoci Ducha svatého. Jedině on je skutečným učitelem Boží pravdy. Pravda probouzí svědomí a mění život jen tehdy, uvádí-li ji do srdce Duch svatý. Člověk může představit druhým literu Božího slova, může se seznámit se všemi příkazy a zaslíbeními, ale pokud pravdu nezasadí do srdce Duch svatý, nikdo nepadne na Skálu a nerozbije se.“ (TV, str. 430; DA, str. 671.672)

V díle Ducha svatého pozorujeme objektivní i subjektivní rozměr Pravdy. Duch přichází, svědčí o Ježíši a odhaluje světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud. (J 16,8) Bez příkras nás seznamuje s fakty o padlém světě, svatém a spravedlivém Bohu a vykoupení z hříchu.

Tím, že nám Duch svatý předává tyto pravdy, však jeho působení v nás nekončí. Náš život se potřebuje změnit v důsledku pochopení těchto pravd. Pokud k žádné změně nedojde a my jsme se nestali lepšími lidmi a oddanějšími křesťany, znamená to, že jsme se uzavřeli působení Ducha. Rozumové přijetí pravdy nebude mít žádný dopad na naši přítomnost ani na náš budoucí úděl. Součástí změn, které v nás podněcuje Duch svatý, je „padnout na Skálu“.

Osobní studium

Prožil jsi už v životě pod působením Ducha svatého to, co výše uvedený citát nazývá obrazně „padnutím na Skálu“? Co se stalo? Jaké změny ti tato zkušenost přinesla? Co ses z ní naučil o životě, utrpení a Bohu? Co dalšího se ještě potřebuješ naučit?

Aplikace

Celým svým srdcem

„Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem.“ (Jr 29,13)

Osobní studium

Celým svým srdcem znamená upřímně, pravdivě ve slovech i jednání. Anglický výraz pro upřímný – sincere – pochází ze dvou latinských slov – sine (bez) a cera (vosk). V minulosti zřejmě méně čestní sochaři tajně opravovali nerovnosti a praskliny na svém díle voskem, který sice praskliny zacelil, ale na soše se udržel jen krátce. V tomto smyslu „upřímný“ znamená pravý, nefalšovaný, ne strojený ani umělý. Představuje takové jednání, které jde „ze srdce“.

2 Pa 25,2 říká o králi Amasjášovi, že „činił to, co je správné v Hospodinových očích, ne však celým srdcem“. Proč je tak klíčové to, co je v našem nitru?

Hebrejské slovo označující stav jeho srdce, které je přeloženo v některých překladech jako „celé“ či „upřímné“, pochází ze základu „š-l-m“ (z kterého je odvozeno i slovo „šalom“) a v podstatě znamená „plný“, „úplný“ nebo „v pokoji“. Čteme zde o králi, který vykonal správnou věc, ale ne celým srdcem. Jeho srdce nebylo na správném místě. Ve svém jednání nebyl upřímný. Z toho vyplývá, že člověk může dělat správné věci, ale ze špatných důvodů. I když se nám možná někdy podaří oklamat někoho z lidí nebo nás samotné, nikdy neoklameme Pána Boha. Je zajímavé, že když se David modlil za svého syna, první věc, o kterou prosil, byla, aby měl „srdce upřímné“ (1 Pa 29,19 – BK).

Upřímnost je důležitá, protože člověk, který není upřímný a nejedná podle toho, o čem ví, že je správné a pravdivé, má rozdělené srdce. Řešením je zcela se odevzdat Pánu, zcela se zříct sebe. Není to snadné. A neobejde se to bez rozbití svého já o Skálu života.

Aplikace

Jak upřímný jsi ve své víře? Nemluvíme o příležitostných pochybnostech ani o hlubokých nezodpovězených otázkách, se kterými každý z nás čas od času bojuje, nemluvíme ani o zápasech s hříchem. Hovoříme o tvém srdci. Je plně odevzdané Bohu, upřímné před ním, anebo je rozdělené mezi Boha a něco z tohoto světa? Pokud platí druhá možnost, jaké rozhodnutí bys měl udělat?

Otupené svědomí

**„Jsou pokrytci, lháři a mají vypálen cejch na vlastním svědomí.“
(1 Tm 4,2)**

V minulém úkolu jsme hovořili o tom, jak ostrá slova Ježíš použil proti falešné „spravedlnosti“ zákoníků a farizeů. V Mt 23,27 je nazval „pokrytec“. Slovo „pokrytec“ v původním jazyce znamená herec. Ježíš jim dal jasně najevo, že vidí jejich vnitřní pocity a tajné hříchy. Bylo to, jako kdyby jim řekl: Chováte se tak, ale uvnitř jste jiní. Vypadáte, jako kdybyste hráli v nějaké hře. Nemůžete už konečně sundat masky své zbožnosti a být takoví, jací jste? Jindy Ježíš řekl: „Dobře prorokoval Izajáš o vás pokrytcích, jak je psáno: ‚Tento lid ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne.‘“ (Mk 7,6)

**Osobní
studium**

Přečti si 1 Tm 4,2. O jaké důležité myšlenky Pavel v těchto verších mluví? Duch svatý se s námi kontaktuje prostřednictvím našeho svědomí. Co se může stát, když na něj nedbáme a opakovaně hřešíme?

Čím déle pokračujeme v konání zla, čím víc děláme to, o čem víme, že je špatné, tím víc je oslabené naše svědomí a tím více se vzdalujeme od Pravdy. A nijak nám nepomůže, že máme dostatek rozumového poznání potřebného ke spasení. Poslední oheň zasáhne mnohé, kteří více než dostatečně poznali objektivní pravdy o spasení. Ale jak jsme řekli, samotná objektivní pravda není ovocem Ducha. Pravda prožívaná v našem životě – to je ovoce, které máme přinášet.

Přečti si Žd 5,14 a J 7,16.17. Jak nám tyto verše pomáhají lépe pochopit téma ovoce Ducha?

Jakou zkušenost máš s „necitlivým svědomím“? Stalo se ti už, že čin, který tě zpočátku ve svědomí mrzel, ti později už vůbec nevadil? Jak dlouho to trvalo? Proč se to stalo? Proč je to tak nebezpečné?

Aplikace

Chodit v pravdě

*„Velice jsem se zaradoval, když jsem mezi tvými dětmi našel takové, které žijí v pravdě, jak jsme dostali přikázání od Otce.“ (2 J 4)
„Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu.“ (1 J 1,6)*

Osobní studium

Jak se projevuje podle těchto veršů spásný vztah s Ježíšem?

Pravda jako ovoce Ducha se odrazí v našem každodenním životě. Žít v Božím světle obnáší víc než jen mít poznání. Podívejme se, jak Jan vysvětluje, co znamená chodit ve tmě: „Kdo říká, že je v světle, a přitom nenávidí svého bratra, je dosud ve tmě. Kdo miluje svého bratra, zůstává ve světle a není nikomu kamenem úrazu. Kdo nenávidí svého bratra, je ve tmě a ve tmě chodí; neví, kam jde, neboť tma mu oslepila oči.“ (1 J 2,9–11)

Z toho vyplývá, že chodit ve světle, chodit v pravdě je víc než zachovávat Desatero, přinejmenším podle litery zákona. Nakonec, neprojevuje se život v pravdě v podstatě tím, jak se chováme k lidem a jak s nimi zacházíme? Jestliže jsme tvrdí, přísní, nečestní, nechceme odpouštět, jsme pomstychtiví, nenávidní, bezcitní; jestliže jsou pro nás lidé spíše prostředky k dosažení cíle než cíl samotný, jestliže snižujeme druhé ve snaze vyzdvihnout sebe, potom chodíme ve tmě bez ohledu na to, jak přísně zachováváme sobotu, jak věrně dodržujeme zdravotní zásady, jak vyznáváme víru v Ježíše, dáváme desátky a chodíme do sboru. V jistém smyslu je často lehčí naučit se věroučné články než být laskavý, nesobecký a obětavý.

Aplikace

Zamysli se nad svým vztahem k lidem. Jak ses k nim v posledních 24 hodinách choval? Jaká laskavá slova jsi použil? Jak by ses cítil, kdyby se zveřejnily tvé postoje a chování vůči nim? (Jednoho dne se tak opravdu stane – viz Mt 10,26.) Neměl bys ve svém životě něco změnit?

Podněty k zamyšlení

„Bůh přijímá naši službu ne proto, jak je dlouhá, ale na základě naší ochoty a věrnosti v práci. Pán žádá, abychom se mu při práci cele odevzdali. Nejmenší povinnost vykonaná upřímně bez osobních zájmů je Bohu milejší než největší dílo poznamenané stopami sobectví. Bůh sleduje, nakolik se v naší práci projevuje povaha Pána Ježíše. Sleduje více lásku a věrnost, s níž pracujeme, než to, kolik jsme udělali.“ (MP, str. 206; COL, str. 402)

„Služba, kterou člověk vykoná z upřímného srdce, přináší velkou odměnu. Tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí zjevně.“ (Mt 6,4) Charakter se formuje životem, který žijeme prostřednictvím Kristovy milosti. Projevenou laskavostí začíná obnova duše, vštěpují se do ní znaky Kristova charakteru a člověk začíná odrážet Boží obraz. Z tváří mužů a žen, kteří chodí a spolupracují s Bohem, vyzařuje nebeský pokoj. Jsou obklopeni ovzduším nebe. Pro ně Boží království už začalo. Mají Kristovu radost – radost z toho, že jsou požehnáním pro druhé. Dostali tu čest, že je Mistr přijal, aby je použil ve své službě. Důvěřuje jim, že v jeho jménu vykonají jeho dílo.“ (AH, str. 535)

Inspirace

Otázky k rozhovoru

1. *Mohla by být pravda v jistém smyslu relativní? To znamená, že bychom ji nemohli aplikovat vždy a do každé situace? Jsou pravdy, které by mohly být relativní, zatímco jiné ne?*
2. *Uvažujte o tom, co znamená být upřímný ve víře. I když upřímnost je velmi důležitá, proč to nestačí? Nakonec, lidé, kteří na sebe připevní bombu a vyhodí se do vzduchu, jsou – jak se zdá – také upřímní. Co je ještě potřebné?*
3. *Proč je tak důležité trávit čas čtením Písma, když pravda je víc než rozumové poznání? Jakými různými způsoby bychom měli studovat Bibli, aby Pravda, která je v ní obsažená, mohla vyplynout a měnit náš život k lepšímu?*
4. *Jak můžete pomoci člověku, jehož svědomí je tak zatížené hříchem, že necítí potřebu něco změnit?*
5. *Zamyslete se nad následující otázkou: Co je lepší, udělat správnou věc ze špatných pohnutek, anebo ji neudělat raději vůbec?*

**Náměty
k diskuzi**

PODSTATA KŘEŠŤANSKÉHO CHARAKTERU

Texty na tento týden

Mt 6,33; J 15,8; Ř 3,20–26; 14,17; 1 Tm 6,11; 1 J 2,15

Základní verš

**„Bůh jim chtěl dát poznat, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany: Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu.“
(Koloským 1,27)**

Když Mojžíš prosil Boha, aby mu ukázal svoji slávu, Hospodin prošel v celé své dobrotě před Mojžíšem a nádhernými slovy představil svůj charakter. Řekl, že je „plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný“ (Ex 34,6). Jestliže se „na odhalené tváři nás všech zrcadlí slavná zář Páně“, měli bychom být i my „proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně“ (2 K 3,18).

„Důvěrou v Krista může každé lidské pokolení, jež Ježíš vykoupil, získat víru, která působí láskou a očišťuje duši od každé poskvrny. Potom se u člověka objeví křesťanské vlastnosti; hleděním na Krista se totiž mění na jeho obraz. Přináší dobré ovoce. Charakter se formuje podle Boží podoby a projevuje čestnost, poctivost a pravou laskavost...“ (Ellen Whiteová, *My Life Today*, str. 54)

Hledejte především jeho království

„Hledejte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)

Často se modlíme za to, co chceme mít, v protikladu k tomu, čím bychom se měli stát. Zamysli se nad svými modlitbami nebo modlitbami druhých, které jsi slyšel. Bez ohledu na to, jak opodstatněné jsou naše prosby, do které kategorie většina modliteb patří: Co chci mít, nebo čím se mohu stát?

**Osobní
studium**

Co tím Ježíš myslí, když říká, že máme hledat „především“ jeho království? Viz Mt 6,26.

„Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého.“ (Ř 14,17) Jak ti tento verš pomáhá pochopit podstatu Božího království?

Spravedlnost, pokoj a radost jsou ovoce Ducha. Proto bychom měli především usilovat o ovoce Ducha. Můžeme mít všechno, co tento svět nabízí, ale jaký to má význam, když nebudeme mít spravedlnost, pokoj a radost?

Kdyby se tě někdo zeptal: Znamená to snad, že Ježíš se nezajímá o moji fyzickou nebo finanční situaci?, jak bys odpověděl tak, abys upřednostnil ovoce Ducha před fyzickými nebo materiálními potřebami, jak nám to Ježíš přikázal?

Jistá ustaraná matka řekla: Modlete se za mého syna. Vzdal se víry a ztratil práci. Modlete se, aby si našel práci. Hledala tato matka pro svého syna především Boží království a jeho spravedlnost? Vzhledem k tomu, že prioritou křesťanského života není mít, ale stát se – jak měla její prosba za syna vypadat?

O co ti jde nejen ve tvých modlitbách, ale celkově v životě: mít to, po čem toužíš, anebo se stát tím, kým Bůh chce, aby ses stal? Co je v životě tvojí hlavní prioritou?

Aplikace

Další ovoce Ducha

„Proto také vynaložte všechnu snahu na to, abyste ke své víře připojili ctnost, k ctnosti poznání, k poznání zdrženlivost, ke zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti zbožnost, ke zbožnosti bratrskou náklonnost a k bratrské náklonnosti lásku. Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás, nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce.“ (2 Pt 1,5–8)

Osobní studium

Texty Ga 5,22.23 a Ef 5,9 nejsou jediné, které vyjmenovávají ovoce Ducha, jež tvoří podstatu křesťanského charakteru. Mnohé vlastnosti se opakují i v 1 Tm 6,11; 2 Tm 3,10 a 2 Pt 1,5–7. Na některých místech jsou přidány i další vlastnosti, jako například zbožnost, zdrženlivost a poznání. Je zajímavé, že 1 K 13,4–8 charakterizuje lásku způsobem, který vyjadřuje mnohé ovoce Ducha v negativní formě. „...nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti...“

O „zbožnosti“ jako ovoci se Pavel zmiňuje v 1 Tm 6,11. Tento výraz můžeme přeložit také jako bohabojnost, úctu nebo respekt vůči Pánu Bohu. V Ř 5,4.5 je navíc uvedena „naděje“. Jakou roli sehraává naděje v křesťanském charakteru? Co by nám naše křesťanská víra mohla nabídnout, jestliže bychom neměli naději?

V 2 Pt 1,5–7 je seznam vlastností, mezi kterými je i „zdrženlivost“. V Ga 5,22.23 tato vlastnost uvedena není. Zdrženlivost je mravní ctnost, která souvisí s bezúhonností a čistotou. Proč je tato vlastnost v životě křesťana nezbytná? Jak to souvisí se sedmým přikázáním?

Apoštol Petr přidává v 2 Pt 1,5.6 do seznamu „poznání“. I když použité slovo znamená všeobecné poznání a chápání, jakou roli bude sehraávat jako ovoce v Duchem naplněném životě? Jak bude poznání souviset například s darem rozeznávání?

V 2 Pt 1,5–7 Petr nenazval svůj výčet povahových vlastností křesťana „ovocem Ducha“, ale v podstatě hovoří o tom, co potřebujeme, abychom „získali účast na Boží povaze a unikli zkáze, do níž se svět ve své žádostivosti řítí“ (v. 4 – B21).

Aplikace

Jak se tyto vlastnosti projevují ve tvém životě? Pokud jsi sám ze sebe zklamaný, co je tvůj jediný nadějí? Kam jedinečně můžeš jít a co tam můžeš najít?

Stálost ve víře

„Sami sebe se ptejte, zda vskutku žijete z víry, sami sebe zkoumejte. Což nechápete, že Ježíš Kristus je mezi vámi?“ (2 K 13,5)

Včerejší úvaha nás přivedla k otázce, jak se nám daří pěstovat ovoce Ducha. Naší výsadou je totiž přinášet je k Boží cti a slávě. Když si však projdeme všechny tyto charakterové vlastnosti a potom se s nimi porovnáme, velmi rychle nás to zmalomyslní. Mnohé z nás napadne otázka, proč nepřinášíme více ovoce Ducha.

Nad touto otázkou bychom se měli všichni vážně zamýšlet. „Sami sebe se ptejte, zda vskutku žijete z víry, sami sebe zkoumejte...“ (2 K 13,5) Potřebujeme zvážit svoji situaci, přemýšlet o tom, jak žijeme a jaké svědectví předáváme tomuto světu.

Zároveň se můžeme ocitnout v určitém nebezpečí. Naším vzorem – jako křesťanů – je Ježíš, jediný bezhříšný člověk, který kdy žil. Když se s ním porovnáme, snadno nás to může odradit a zmalomyslnět. Jak se vyjímá jeho bezhříšnost a dokonalost v porovnání s naší hříšností a nedokonalostí! Máme žít podle dokonalého zákona a následovat dokonalého Spasitele. Často však selháváme, neposloucháme tento zákon a nenásledujeme Spasitele. Může se stát, že jestliže stále znovu padáme, jestliže nevidíme takový růst a pokrok, jaký bychom chtěli, zklame nás to do té míry, že jsme ochotni se vzdát. Myslíme si: Nač se trápit, vždyť toho stejně nikdy nedosáhneme!

A právě v tuto chvíli potřebujeme naplno pochopit, co je spasení vírou. Právě tehdy potřebujeme pochopit, v čem spočívá naše spasení. Právě tehdy potřebujeme pochopit, čeho pro nás Ježíš na kříži dosáhl.

Jaké poselství o spasení je zapsáno v Ř 3,20–26? Proč je tak důležité držet se této pravdy, zvláště když jsme sklesli z toho, jak málo se nám daří přinášet ovoce Ducha?

Bez ohledu na to, jak vroucně toužíme žít křesťanským životem a bojovat proti hříchu a své přirozenosti, jestliže budeme každý den a každý okamžik pamatovat na to, že Bůh nás přijímá prostřednictvím Ježíše a jeho spravedlnosti, která je nám vírou připočtena, nikdy se nevzdáme. Jak bychom mohli ztratit víru a naději? Vždyť naše spasení zůstává jisté – ne díky nám, ale díky Ježíši.

**Osobní
studium**

Láska k Bohu a ke světu

„Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není.“ (1 J 2,15)

Osobní studium

Jak tomuto textu rozumíš? Znamená to, že Bůh nemiluje ty, kteří milují tento svět? Anebo že ti, co milují svět, nemilují Pána Boha?

„Někteří křesťané se však nechají svou činností strhnout tak, že jim nezbyvá čas k modlitbě a ke studiu Bible, nemají čas, aby hledali Boha a sloužili mu. Někdy člověk zatouží po svatosti a po nebi, ale nemá čas oprostít se od shonu světa a naslouchat majestátnímu hlasu Ducha Božího, který nás usměřňuje. Časným zájmům dává přednost před svým spasením. Za takových okolností nemůže semeno pravdy přinést plody, protože člověka vyčerpává trní pozemských zájmů.“ (MP, str. 23; COL, str. 51)

Zatímco my si musíme dávat pozor na nebezpečí zákonictví, starověký Izrael se dostal na šikmou plochu pokaždé, když se snažil připodobnit k okolním národům. Verš v 1 J 2,15 nás varuje, že láska ke světu vylučuje vroucí lásku k Bohu. Jak opatrní musíme jako církev být, abychom ve snaze zasáhnout svět se do něj nezamilovali a nenechali se jím svést – a to všechno ve jménu našeho Pána!

Podle čeho člověk zjistí, kdy jeho láska ke světu převýšila jeho lásku k Bohu? Jaké znaky má sledovat?

Nebezpečí milovat víc svět než Boha dostává nový význam v Jk 4,4: „Proradná stvoření! Což nevíte, že přátelství se světem je nepřítelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřitelem Božím.“ Všimněte si také, že i Jan v 1 J 2,15 nenechává žádný prostor pro kompromis. Buď Bůh, anebo tento svět.

Aplikace

S čím z tohoto světa nejvíce zápasíš? Které věci tě lákají? Jak se naučit bojovat boj víry a nenechat se svést něčím, co tě v konečném důsledku nemůže uspokojit, jen tě zničí?

Jak pěstovat ovoce Ducha

„Tím bude oslaven můj Otec, když poneseťe hojné ovoce a budete mými učedníky.“ (J 15,8)

I když nemůžeme způsobit, aby semínko rostlo, určitě jsou věci, které můžeme udělat a tak mu pomoci vyrůst a přinést ovoce. Tak je to i v případě Duchem naplněného života. Zatímco působení Ducha svatého v srdci věřícího člověka je součástí velkého tajemství samotného života, Písmo nám dává konkrétní radu, jak tento růst podpořit a naplnit tak Ježíšovu touhu, abychom přinášeli víc ovoce k Otcově slávě. (J 15,8)

**Osobní
studium**

Uvádíme několik způsobů, jak podpořit růst ovoce Ducha:

- Prostřednictvím studia Božího slova. K čemu je Písmo užitečné podle 2 Tm 3,16? Čeho tím dosáhneme v našem životě? (Viz 2 Tm 3,17 a Ž 119,105.)
- Prostřednictvím modlitby. „Modlitba je dýchání duše. Je to tajemství duchovní síly. Nemohou ji nahradit žádné jiné prostředky milosti, ničím jiným se nedá zachovat zdraví duše. Modlitba přenáší srdce do bezprostředního kontaktu s Pramenem života, posilňuje základy náboženské zkušenosti. Když budete zanedbávat modlitbu nebo ji praktikovat nepravidelně, čas od času, jak se vám to bude hodit, přestanete se držet Boha. Duchovní schopnosti začnou ztrácet životní sílu a náboženské zkušenosti bude chybět síla a elán.“ (GW, str. 224.225)
- Prostřednictvím správných myšlenek. „Konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.“ (Fp 4,8)
- Prostřednictvím našeho křesťanského svědectví. Muž, kterého Ježíš zbavil démonů, jej chtěl následovat. Ježíš jeho prosbu zamítl. Raději ho poprosil, aby se vrátil tam, kde žil, a řekl lidem, co pro něj Pán vykonal. (Mk 5,18–20) Jak to, že když se s někým dělíme o svoji víru, podporuje to růst ovoce Ducha v našem životě?

Ovoce Ducha nepřijde samo od sebe. Náš úděl závisí na našich rozhodnutích. Jaké změny potřebuješ udělat ve svém životním stylu, ve vztazích a ve všem, co děláš, abys podpořil svůj duchovní růst?

Aplikace

Podněty k zamyšlení

Inspirace

„Bůh si přeje, abychom se zabývali vznešenými a čistými myšlenkami. Chce, abychom přemýšleli o jeho lásce a milosrdenství, abychom poznávali jeho podivuhodné dílo v plánu vykoupení. Pak budeme stále lépe chápat pravdu. Poroste naše touha po čistotě srdce a myslí. Když se člověk při studiu Bible setkává s Bohem, jeho myšlení a srdce se mění.

‘Přinášejí úrodu.’ Lidé, kteří vyslechli a přijali Boží slovo, přinášejí úrodu poslušnosti. Boží slovo v srdci se projevuje dobrými skutky. Povaha a život těchto lidí se pod vlivem Božího slova začne podobat životu a povaze Pána Ježíše. Kristus řekl: ‘Plnit, Bože můj, tvou vůli je mým přáním, tvůj zákon mám ve svém nitru.’ (Ž 40,9) ‘Nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal.’ (J 5,30) A dále čteme: ‘Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on.’ (1 J 2,6)“ (PM 27.28; COL 60)

Otázky k rozhovoru

Náměty k diskuzi

- 1. Jako církev, jejímž posláním je šířit do světa trojandělské poselství, často zápasíme s tím, jak svým poselstvím oslovit lidi v naší kultuře. Jakému nebezpečí při tom čelíme? Dějiny ukazují, že častěji to skončilo tak, že se církev přizpůsobila světu, ne svět církvi. A co adventisté? Neklameme sami sebe, když si myslíme, že nám se něco takového stát nemůže? Máme nějaké důvody myslet si, že se tak už děje? Pokud ano, jak bychom se měli zachovat?*
- 2. Jaké problémy může působit růst a přinášení ovoce Ducha v naší kultuře v 21. století?*
- 3. Základním kamenem při budování charakteru a pěstování ovoce Ducha je Kristův kříž. Proč je kříž nezastupitelným předpokladem pro růst v Duchu? Jaký smysl by mělo přinášet toto ovoce, nebýt kříže?*

Použité zkratky

ČEP	Český ekumenický překlad
BK	Bible kralická
B21	Bible, překlad 21. století
SNC	Slovo na cestu
BC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary
RaH	Advent Review and Sabbath Herald

Díla Ellen Whiteové

Zkratka	Anglický název	Názvy a varianty českých překladů (zkratky)
AA	Acts of Apostles	Skutky apoštolů (SA), Poslové naděje a lásky (PNL)
AH	Adventist Home	
CG	Child Guidance	
CH	Counsels on Health	
COL	Christ's Object Lessons	Kristova podobenství, Perly moudrosti (PM)
DA	Desire of Ages	Touha věků (TV)
ED	Education	Výchova (VYCH)
EV	Evangelism	
GC	Great Controversy	Vítězství lásky Boží, Velké drama věků (VDV)
GW	Gospel Workers	
MB	Thoughts from the Mount of Blessing	Myšlenky z hory blahoslavenství, Myšlenky o naději (MN)
MH	Ministry of Healing	Život naplněný pokojem (ŽNP)
PP	Patriarchs and Prophets	Patriarchové a proroci (PP), Na úsvitu dějin (NUD)
PK	Prophets and Kings	Proroci a králové (PK), Od slávy k úpadku (SU)
SC	Steps to Christ	Cesta ke Kristu, Cesta k vnitřnímu pokoji (CVP)
SM	Selected Messages	
SL	The Sanctified Life	
T	Testimonies for the Church	
TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers	

Grace Link – Pouta milosti

*„Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně; neboť takovým patří království nebeské...“
(Mt 19,14)*

Co znamená Grace Link?

Jedná se o program, který připravila Generální konference církve adventistů jako materiál pro dětskou sobotní školu. Oddělení dětské sobotní školy při Česko-Slovenské unii se rozhodlo vstoupit do tohoto projektu a přizpůsobit ho podmínkám a možnostem našich zemí.

Hlavní myšlenky programu

Učebnice, které vám představujeme, tvoří ucelený program pro všechny věkové kategorie dětí s cílem vstřípnit dětem čtyři hlavní myšlenky:

- Ježíš mě miluje – milost
- já miluji Ježíše – uctívání
- máme se navzájem rádi a jsme k sobě ohleduplní – společenství
- Ježíš má rád i ty druhé – služba

Každá věková kategorie dětí potřebuje jiné výrazové prostředky, jiné vyučovací metody, jiný přístup, aby „staré známé“ biblické příběhy zanechaly v dětech stopu víry, poslušnosti, lásky a naděje. Modlíme se, aby se tyto učebnice líbily nejen dětem, ale i dospělým, kteří budou s učebnicemi pracovat.

Přednosti učebnic Grace Link

- učí nejen příběhy, ale i biblické principy
- nabízí zajímavé aktivity, přináší radost z učení
- děti se učí přemýšlet a vyjadřovat své myšlenky
- respektuje potřeby vývoje dítěte
- nabízí poselství orientované na Bibli
- představuje základní křesťanské hodnoty
- lze ji použít i při dětské evangelizaci

Co je již vydáno

- Zrnka – učebnice pro nejmenší děti (do 3 let)
- Krůčky – učebnice pro předškolní děti
- Provázky – pro věkovou kategorii 7-9 let
- Klíče – pro věkovou kategorii 10-12 let
- Real Time – hra o život – pro náctileté

Pro učitele a rodiče jsou zpracovány lektorské materiály, které najdete na webových stránkách: <http://deti.casd.cz>